

Γενική

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 19

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 11 ΜΑΪΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἑξωτερικῇ φράξᾳ χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιτραπεζ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διωγμὸς ὀρθοδόξων — Ἡ ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ κατάστασις — Συγχαρητικαὶ ἐπιστολαὶ ἐπὶ τῇ πάσχῃ — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Πάπα — Οἱ ἡμέτεροι μοναχοὶ καὶ οἱ ξένοι λόγιοι — Οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Κωνσταντινίᾳ λόγιοι — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΔΙΩΓΜΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Βουλγαρικὴ συμμορία παρὰ τὴν Καρλίκοβαν, τοῦ Καζᾶ Ζίχνης τῆς μητροπόλεως Δράμας, καταλαβοῦσα τέσσαρας Ἑλλήνας ποιμένας ἀνυπόπτως κοιμωμένους, ἐφόνευσεν ἅπαντας καὶ εἶτα ἡκρωτηρίασεν οἰκτρῶς. Τὸ νέον τοῦτο κακούργημα διεπράχθη τῇ Σαββάτῃ 28 Ἀπριλίου, ὁ δὲ πανιερ. Μητροπολίτης Δράμας κ. Χρυσόστομος, ἔργον συνέσεως ἐπιτελῶν, ἀπέφυγε τοῦ νὰ παραστῇ εἰς τὴν κηδείαν τῶν θυμάτων, ἐκ φόβου ἐξερρηθισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων καὶ προκλήσεως ἀντιπάλων. Τὰ ὀνόματα τῶν φονευθέντων εἰσὶ Γεώργιος Ἀνδρέου, Νεδέλτσος Ἀγγέλου, Γεώργιος Ἀγγούσης καὶ Στογιάννης Γεωργίου.

Πολλοὶ ἀνεφάνησαν νέαι συμμορίαι Βουλγάρων, ἐξ οὗ γεγονότος οἱ ὀρθόδοξοι ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ διατελοῦσι λίαν ἀνήσυχτοι.

Ὁ ναὸς τῆς κώμης ἁνω Πορώϊας τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Μελενίκου, ἐπυρπολήθη. Αὐτοῦργος θεωρεῖται ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα ἐν συμπτᾷ μετὰ βουλγαρικοῦ Κομιτάτου.

Καθὰ τυγχάνει γνωστὸν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκ τῆς δημοσιευθείσης ἐν αὐτῇ σχετικῆς ἐκθέσεως τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Μελενίκου, οἱ ρωμουνίζοντες κάτοικοι τῆς κώμης αὐθορμήτως εἶχον ἐπανέλθει, οὐ πρό πολλοῦ χρόνου, εἰς τὰ πάτρια, γνωσιμαχήσαντες, τὸ δὲ γεγονός τοῦτο ἐξηρέθισεν εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τὴν ρωμουνικὴν προπαγάνδαν προβᾶσαν εἰς καταγγελίας—ἀβασίμους εὐτυχῶς ἀποδειχθείσας—καὶ κατ' αὐτοῦ τούτου τοῦ μητροπολίτου Μελενίκου.

Παρὰ τὰς ἀπέλπιδας διαμαρτυρίας τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων κατοίκων τῆς ἐπαρχίας Μεσημβρίας, ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, βαίνουσα πιστῶς

ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, προέβη, ἀπαθῶς καὶ ἀνενοχλήτως, διὰ τοῦ ἐν Σηλύμνῳ βουλγάρου Ἐπισκόπου εἰς τὴν σφαγίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων· ὃν τρόπον ἡ Κυβέρνησις, διὰ τῆς καταργήσεως τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ τῆς ἐπιβληθείσης φοιτήσεως τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰς βουλγαρικὰς σχολὰς, φρονεῖ ὅτι ἐπέτυχεν τὸν ἐκ βουλγαρισμὸν αὐτῶν. Οὕτω λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος Σηλύμνου, συγχωνεύσας τὴν ἐπαρχίαν Μεσημβρίας ἐν τῇ ἑαυτοῦ, προέβη εἰς τὸν κερματισμὸν αὐτῆς διαιρέσας εἰς τρία τμήματα τάξας καὶ τὸ μὲν πρῶτον τούτων, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν χωρίων Αἷμονος, Κοζάκου, Γενίκοι καὶ Πάνου ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἀποστάτου ἱερέως Ἐμμανουήλ, τὸ δεύτερον τμήμα ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῆς πόλεως Μεσημβρίας καὶ τῶν χωρίων Ραβδᾶ, Τσίμου καὶ Ἀγίου Βλασίου ὑπὸ τὸν βούλγαρον ἱερέα Νικόλαον καὶ τὸ τρίτον τμήμα, ἐκ τῶν χωρίων Ἀσπρου καὶ Κουρίου ὑπαγαγὼν ὑπὸ τὸν ἀποστάτην ἱερέα Δημήτριον.

Ἰδοὺ πῶς ἐννοεῖται καὶ ἐφαρμόζεται ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως ἐν τῷ προτύπῳ πεπολιτισμένῳ κράτει τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου τῷ καλουμένῳ Βουλγαρία.

Ἡ ΕΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚῃ ΡΩΜΥΛΙΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐκθεδὶς τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπισκόπου Φιλιππουπόλεως.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εὐρέως ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει φῆμαι, καθ' ἃς ἡ Κυβέρνησις προετίθετο ν' ἀποδώσῃ ἡμῖν, ἐπὶ τῇ εὐκχερίᾳ τῶν μεγάλων τοῦ Πάσχα, ἐορτῶν δύο ἐκ τῶν ἀρπαγιστῶν καὶ παρὰ νόμῳ ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς Μητροπόλεως κατεχομένων ἡμετέρων ἐκκλησιῶν, τὴν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τὴν τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

Εἰς τὰς φήμας ταύτας δὲν ἐνόμισα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω προσοχὴν, διό καὶ χθὲς ἐζήτησα τὰς ἀναγκαιὰς ὁδηγίας παρὰ τῆς ἡμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος· ἵνα, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθειλον ἐπαληθεύσῃ αἱ φῆμαι αὗται, νὰ ἦμι ἐτοιμος πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων.

Ἐκ τῶν ὑστέρων πράγματι ἀπεδείχθη, ὅτι αἱ κυκλοφορήσασαι φῆμαι αὗται δὲν ἦσαν ἀνυπόστατοι.

Χθὲς, δηλονότι, περὶ τὴν 3 μ. μ. προσεκλήθη εἰς τὴν ἐνταῦθα Νομαρχίαν ὁ κ. Σ. Ἀντωνιάδης, πρόεδρος τῆς Ἐφορίας τῶν κλεισθέντων καὶ ἀρπαγέντων ἐλληνικῶν σχολείων Φιλιππουπόλεως, πρὸς ὃν ὁ, τε Νομαρχὴς Φιλιππουπόλεως καὶ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρῆντι δὴμῳ τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Δημητρώφ, ὅπως ἀνεπισήμως, συνέστησαν, ὅπως ἡ ἡμετέρα Κοινότης θελήσῃ ν' ἀποδεχθῇ τοὺς δύο μνημονευθέντας ἱεροὺς ναοὺς· διότι, ὡς εἶπον, αὐτοῦτο εἶνε ἡ ἐπιθυμία τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις δὲν ἐπιθυμεῖ τόσαι χιλιάδες Ἑλλήνων νὰ διέλθωσιν ἐν Φιλιππουπόλει, ἄνευ ἐκκλησίας, τὰς μεγάλας τῆς πίστεως ἡμέρας».

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Ἀντωνιάδης, ἐκπλαγεὶς διὰ τὰς προτάσεις—διότι ἐκεῖνος νομίσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀρπαγέντων σχολείων, εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν Νομαρχίαν—ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ, ὅτι τὸ ζήτημα, περὶ οὗ ἀμφότεροι ἐλάλουν αὐτῷ, ἦτο ζήτημα διὰ τὸ ὅποιον οὐκ ἦν αὐτὸς ἀρμόδιος, λαϊκὸς ὢν καὶ ἰδιώτης, ἀλλ' ἡ Μητρόπολις, πρὸς ἣν ἠδύναντο ν' ἀπευθυνθῶσιν.

Ὁ κ. τμηματάρχης ἀπεδέχθη μὲν τὸ ὀρθὸν τῆς παρατηρήσεως τοῦ κ. Σ. Ἀντωνιάδου, ἀλλ' ἐπέμεινε λέγων ὅτι αἱ ἐνέργειαι τοῦ καὶ αἱ πρὸς αὐτὸν συστάσεις περὶ ἀποδοχῆς τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος ἔφερον ὅπως ἰδιωτικὸν καὶ ὅπως ἀνεπίσημον χαρακτῆρα καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀποταθῇ πρὸς ἐμέ, τὸν ὅποιον, ὡς εἶπε, καὶ προσωπικῶς δὲν γνωρίζει· διότι ἐγὼ θὰ ἔσπευδον κατὰ καθήκον νὰ ζητήσω ὁδηγίας παρὰ τῆς προϊσταμένης μου ἀρχῆς τῶν Πατριαρχείων, ὅπερ θὰ ἐμπαύει τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν καθόσον αἱ ἀγίαι ἡμέραι θὰ παρήρχοντο χωρὶς οἱ Ἕλληνες νὰ ἐκπληρώσωσι τὰ ἑαυτῶν θρησκευτικὰ καθήκοντα.

Παρὰ τὰς ρητὰς καὶ κατηγορηματικὰς δηλώσεις τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ὅτι οὐκ ἦν ὁ ἀρμόδιος καὶ ὅτι ἔδει ν' ἀποταθῶσι πρὸς τὴν κανονικὴν καὶ ἀρμοδίαν Ἀρχὴν, τὴν ἱεράν ἡμῶν Μητρόπολιν, ὁ κ. τμηματάρχης ἐξηκολούθησεν ἐπιμένων. Πεισθεὶς ὁμως ἐπὶ τέλους ὅτι αἱ ἐνέργειαι αὐτοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τελεσφορήσωσιν, ἀπέστειλε πρὸς ἐμέ σήμερον περὶ τὴν 2 μ. μ. τὸν νομαρχὴν Φιλιππουπόλεως κ. Π. Μανώλφ. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ διήρκεσεν ἐπὶ τινα μόνον λεπτά. Μὲ ἠρώτησεν ὁ κ. Π. Μανώλφ ἂν ὁ κ. Σ. Ἀντωνιάδης ἀνεκοίνωσέ μοι τι περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Τῷ εἶπον, ὅτι οὔτε μοι ἀνεκοίνωσέ τι ὁ κ. Ἀντωνιάδης, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ δεχθῶ ἀνακοίνωσιν τοιαύτην ἐκ μέρους ἰδιώτου προκειμένου περὶ τοιοῦτου ζητήματος.

Εἰς τὴν ἐμὴν πρατήρητιν ἐδήλωσεν ὅτι διὰ τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, τοῦ γηραιότερου τῶν Ἑλλήνων Φιλιππουπολιτῶν καὶ παλαιοῦ φίλου, ἀπλῶς ἐζήτησεν αὐτός τε καὶ ὁ τμηματάρχης νὰ προπαρασκευάσωσι τὸ ἔδαφος τῆς μετ' ἐμοῦ συνέντευξεν. οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ κ. νομάρχου εὐρίσκονται εἰς ἄμετον ἀντίφασιν πρὸς ἐκείνους, οὓς εἶπεν εἰς τὸν κ. Σ. Ἀντωνιάδην κατὰ τῆς μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν καὶ οὓς ἀνωτέρω ἐσημείωτα. Μὲ ἡρώτησε τί φρονῶ περὶ τῆς παραλαβῆς τῶν δύο ἐκκλησιῶν, ἂν εἶνε δυνατόν, ἀνεπισήμως καὶ προσωρινῶς διὰ τὰς ἐορτάς, νὰ παραλάβω τὰς δύο ἐκκλησίας καὶ μὲ παρεκάλεσεν ἅμα νὰ ἴδω τὸν κ. τμηματάρχην ἐν τῇ Νομαρχίᾳ.

Περὶ τοῦ ζητήματος τῶν δύο ἐκκλησιῶν, τῷ ἀπήντησα· γνωρίζετε τὰς ἐμὰς σκέψεις, ἀλλὰ νὰ ἴδω τὸν κ. Δημητρώφ ἀνεπισήμως δὲν εἶνε δυνατόν· διότι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ ζητήματος σπουδαιοτάτου, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ διαπραγματεύωμαι ἀνεπισήμως καὶ ἄνευ ἐπισήμων τῆς ἐμῆς προϋσταμένης Ἀρχῆς ὁδηγῶν. Ὁ κ. νομάρχης ἀνεχώρησε περὶ τὴν 2, 20 μ. μ. περὶ τὴν 3 δὲ ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Δημητρώφ.

Τὸν ἡρώτησα ὑπὸ τίνι ιδιότητι μ' ἐπισκέπτεται· ἀπήντησεν, ὅτι μ' ἐπισκέπτεται ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἰδιαιτέρου ἀπεσταλμένου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἑκκλησιαστικῶν κ. Στάντσωφ, ἵνα ὑποβάλῃ μοι τὴν παρακλήσιν, ὅπως ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα δεχθῶ προσωρινῶς τὰς δύο ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ ἁγίου Δημητρίου διὰ τὰς θρησκευτικὰς τῶν χριστιανῶν ἀνάγκας, μὲ τὴν πρατήρησιν ὅτι ἡ παραλαβὴ τῶν δύο μνημονευθειῶν ἐκκλησιῶν δὲν προδικάζει τὸ ζήτημα, ὅπερ μελετηθήσεται ὑπὸ τῆς σχηματισθείσης κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, εἶπον τῷ κ. ἀπεσταλμένῳ, ἔσχον μακρὰν μετὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ συνέντευξιν, καὶ ἦν καθώρισεν αὐτῷ τὸ ζήτημα καὶ τὴν λύσιν, ἣν ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν. Ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν ἀφορμὴν ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας κατέδειξα αὐτῷ, ἀπὸ τε νομικῆς καὶ ἱστορικῆς ἀπόψεως, πῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ζητήματος καὶ πῶς πραγματικῶς τοῦτο ἔχει, ἀναιρέσας τὸ ἐπιχείρημα τῶν ἐναντίων περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς δι' ἐπιτροπῶν διακκονίσεως τοῦ ζητήματος καὶ καταδείξας τὸ ἄδικον τῶν ἐνεργειῶν καὶ σκέψεων τοῦ ὑπουργείου.

Ὁ κύριος τμηματάρχης μοι εἶπεν ὅτι ἔχομεν μὲν ἀπόλυτον δίκαιον, ὅτι ἡ βᾶσις, ἐφ' ἣς στηρίζω τοὺς λόγους μου, εἶνε νομικὴ καὶ κανονικὴ, ἀλλὰ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο ἐκεῖνος μεθ' οὗ ἐγὼ θὰ ἐπραγματευόμην τὸ ζήτημα, καθόσον ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ εἶνε ἐιδι-

κὴ καὶ ὠρισμένη· διότι ἀπεστάλη παρὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἑκκλησιαστικῶν, ἵνα παραδώσῃ μοι, προσωρινῶς διὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα, τοὺς δύο ναοὺς· διότι, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐσημείωσα, ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ εἰς τοῦτο καὶ μόνον ἀφαιρᾷ.

Ἐζήτησα τὰς προτάσεις τοῦ ἐγγράφου· ἀλλ' ἐνῶ τὸ πρῶτον προσεποιήθη ὅτι τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν τινά, εἶτα, ἀναγκασθεὶς, ἐδήλωσέ μοι, ὅτι δὲν εἶχεν ἐντολὴν τοιαύτην. Τῷ εἶπον ὅτι τότε ἔπρεπε νὰ μοι ἀπευθύνῃ τὴν ἐπίσημον ἐπιστολήν ὁ κ. νομάρχης. Ἡ ἀπάντησις του ἦτο· τὸ ζήτημα τῶν δύο ἐκκλησιῶν δὲν λύεται διοικητικῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑκκλησιαστικῶν ἀμέσως δι' ἐμοῦ, χωρὶς ὁ νομάρχης νὰ λάβῃ ἐπίσημον μέρος ἐν τῇ ὑποθέσει, εἰ καὶ αὐτὸς θὰ παραδώσῃ ἡμῖν τὰς δύο ἐκκλησίας. Ἐθεώρησα καθήκον νὰ θέσω τέρμα εἰς τὴν συζήτησιν καὶ νὰ τηλεγραφῶ τὰς προφορικὰς προτάσεις αὐτοῦ τῇ Ἑκκλησίᾳ ἵνα αἰτήσωμαι τὰς ἀναγκαστικὰς ὁδηγίας.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φιλιππουπόλει τῇ 17 Ἀπριλίου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως ἐπίτροπος

Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

Τηλεγραφικὴ ἀπάντησις τῆς Α. Θεοτάτης Παναγιότητος

«Τὸ Πατριαρχεῖον, δεικνύον συνδιαλλακτικὰ ἢ μᾶλλον χριστιανικὰ αἰσθήματα, δὲν θέλει ν' ἀντιτάξῃ ἀπόλυτον ἄρνησιν εἰς ἀποδοχὴν προτάσεων περὶ ἀποδόσεως δύο ἐκκλησιῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἐκ τῶν ἀφαιρεθειῶν, ἐπὶ τοῖς ἐξῆς δύο ὅροις. Τὸ μέτρον τοῦτο νὰ ἐλεκταθῇ εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἡγεμονίας, ἐν οἷς ἀφηρέθησαν ἑλληνικαὶ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι καὶ παρενοχλεῖται ἡ ἐλευθερία ἐξάσκησης τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ὑπηκόων τῆς Ἡγεμονίας εἰς τὸ ἐκτελεῖν τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν τελετὰς ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ τῷ τυπικῷ αὐτῶν, καὶ νὰ μὴ κριθῇ ἡ πατρικὴ συνδιαλλακτικὴ αὕτη αὐτοῦ συγκατάθεσις ὡς μειοῦσα τὰ πρὸ τῶν θλιβερῶν γεγονότων κεκτημένα αὐτοῦ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τῆς Ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀν. Ρωμυλίας θρησκευτικὰ καὶ κοινοτικὰ δικαιώματα, τὰ ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας, ἀπ' ἀρχῆς τῆς συστάσεως αὐτῆς, ἀνεγνωρισμένα διὰ νόμων».

**Ἐκθεσις τοῦ ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου
Φιλιππουπόλεως**

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Εἰ καὶ τηλεγραφικῶς καὶ ἀσφαλῶς ἔσπευσα νὰ γνω-
ρίσω τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπάσας τὰς ἐμὰς ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ
ἀνγκινηθέντος ζητήματος τῆς παραδόσεως τινῶν ἐκ τῶν
ἀφαιρεθειῶν ἡμετέρων ἐκκλησιῶν, οὐχ ἥττον σπεύ-
δω καὶ διὰ τῆς παρούσης νὰ ἐκθέσω αὐτὰς τῇ Ὑμε-
τέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι ἐχούσας οὕτω.

Μόλις ἔλαβον τὰς ὁδηγίας τῆς Ἐκκλησίας, ἔσπευ-
σα τηλεγραφικῶς νὰ ὑποβάλω τῷ ἰδιαιτέρῳ ἀπεσταλ-
μένῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐκκλη-
σιαστικῶν—ἐν τούτῳ γὰρ τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀπέλ-
θῃ εἰς Σόφιν— τοὺς ὅρους ὑφ' οὓς ἠδυνάμην νὰ
παραλάβω τὰς δύο ἐν Φιλιππουπόλει Ἐκκλησίας.

Τὸ τηλεγράφημα εἶχον ἀποστείλῃ τῇ ἐσπέρᾳ τῆς
Μ. Πέμπτης, περὶ τὴν 3 δὲ ὥραν μ. μ. τῆς Μ. Παρα-
σκευῆς ἔλαβον ἑγγράφον παρὰ τῆς ἐνταῦθα Νομαρ-
χίας, οὗτινος ἑγγράφου ἀντίγραφον ἐπισυνάπτω ὧδε,
δι' οὗ ὁ κ. Νομαρχεὺς ἐγνώριζέ μοι ὅτι κατὰ δια-
ταγὴν τοῦ τε προέδρου τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου
καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παρεχωροῦν-
το τῇ ἡμετέρᾳ μητροπόλει δύο ἐκκλησίαι, ἡ τοῦ Ἀγ.
Κωνσταντίνου καὶ ἡ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου. Ἐν τῷ ἐγ-
γράφῳ ὅμως τούτῳ οὐδὲν ἐλέγετο περὶ τῶν πατριαρ-
χικῶν ὁρῶν διό καὶ εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ ἔσπευσα
διὰ τηλεγραφήματος νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ κ. ὑπουργοῦ
συμπληρωματικὰς πληροφορίες.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ τηλεγραφήματός μου, ὁ γενικὸς
Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου ἐτηλεγράφησέ μοι, ὡς
καὶ χθὲς ἐγνώρισα, τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιό-
τητι, ὅτι ἐμοὶ ἐναπόκειται νὰ παραλάβω τὰς δύο ἐκ-
κλησίας ἐν Φιλιππουπόλει, διαταχθειῶν τῶν ἀρ-
μοδίων Ἀρχῶν νὰ παραδώσωσι τὰς ἐν Κουκλαίνῃ δύο
ἐκκλησίας καὶ ὅτι, προκειμένου περὶ τῶν ἄλλων ἐν
τῇ Ἡγεμονίᾳ μερῶν, ἐν οἷς ὑπάρχουσι ζητήματα ἐκ-
κλησιῶν διαμφισβητούμενα, ἡ Κυβέρνησις φροντίζει
περὶ τῆς διακανονίσεως αὐτῶν.

Τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἔλαβον περὶ τὴν 3ην ὥραν
μ. μ. τῆς χθὲς, περὶ δὲ τὴν 3 20' προσεκλήθην ἐ-
σπευσμένως παρὰ τοῦ Νομάρχου Φιλιππουπόλεως
κ. Π. Μανώλῳφ, ὁ ὁποῖος ἀνεκοίνωσέ μοι ὅτι εἶχε
διαταγὰς παρὰ τῆς ἐν Σοφίᾳ κεντρικῆς Κυβερνήσεως
ἀμέσως νὰ μοὶ παραδώσῃ τὰς δύο ἐκκλησίας. Ἐξέθηκα
εἰς αὐτὸν τὰ πράγματα καὶ τῷ κατέδειξα ὅτι αἱ
διαταγαὶ τῆς Ἐκκλησίας ἦσαν ρηταὶ καὶ ὠρισμέναι

καὶ ὅτι οὐδὲν εἶνε δυνατόν νὰ γένηται ἄνευ νέων
αὐτῆς ὁδηγιῶν, ἃς τηλεγραφικῶς ἀμέσως θὰ ἐζήτουν.
Περὶ τὴν 7ην ὥραν μ. μ. ἀφίκετο καὶ αὖθις εἰς ἐπί-
σκεψίν μου ὁ κ. Π. Μανώλῳφ καὶ ἠρώτησέ με ἂν ἐτη-
λεγράφησα τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι.

Ἐπὶ τῇ καταφικτικῇ μου δηλώσει, ἀνεχώρησεν ἐκ
τοῦ οἰκήματός μου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ
τῆς Ἀστυνομίας.

Ταῦτα Παναγιώτατε Δέσποτα, φέρων εἰς γνώσιν κτλ

Ἐν Φιλιππουπόλει

Τῇ 22 Ἀπριλίου 1907

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως ἐπίτροπος

Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

**Τηλεγραφικὴ ἀπάντησις
τῆς Α. Θ. Παναγιότητος.**

«Ἐμμένονεν εἰς ὅσα ἀπεφασίσαμεν».

**Ἐκθεσις τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου
Φιλιππουπόλεως**

Παναγιώτατε Δέσποτα.

Ἄμα τῇ λήψει τῆς τηλεγραφικῆς ἀπαντήσεως τῆς
Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, ἀπηύθυνα ἐπιστο-
λὴν πρὸς τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου τῶν
Ἐξωτερικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, δι' ἧς ἀνεκοίνωσα
αὐτῷ, ὅτι ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία οὐδὲν εἶχε νὰ με-
ταβάλλῃ ἢ νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς διαταγὰς, ἃς μοὶ ἀπέ-
στειλε καὶ τὰς ὁποίας ἐγκαίρως διεβίβασα τῷ κ. ὑ-
πουργῷ.

Ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπιστολὴν μου ταύτην, ἧς ἀντί-
γραφον κατὰ καθῆκον ἐπισυνάπτω ὧδε, δὲν ἔλαβον
ἔτι. Πιθανῶς ἡ ἀπάντησις αὕτη νὰ βραδύνῃ ἐπὶ πολὺ
διότι τὸ ζήτημα ἐτέθη τοσοῦτον σοφῶς ὑπὸ τῆς Ὑμ.
Θειοτάτης Παναγιότητος, ὥστε ἡ Κυβέρνησις περι-
ῆλθεν εἰς δυσχερεστάτην θέσιν.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Φιλιππουπόλει

Τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 1907.

Ὁ τοῦ ἁγίου Φιλιππουπόλεως Ἐπίτροπος

Ἀρχιμανδρίτης ΦΩΤΙΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΓΧΑΡΗΤΙΚΑΙ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ πάσχα

Ἐκ τῶν ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ ἁγίου πάσχα σταλεισῶν τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ συγχαρητικῶν ἐπιστολῶν ἐκδίδομεν τὴν τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ καὶ τὴν τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Περτροπόλεως κ. Ἀντωνίου. Δι' ἐπιστολῆς συγχαρητικῆν πρὸς ῥησιν ὑπέβαλεν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος καὶ ὁ ἐν Περτροπόλει ἐλλόγ. ιερομνήμων τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας καὶ καθηγητῆς τῆς αὐτόθι θεολογικῆς ἀκαδημίας κ. Ἰωάννης Σοκολύφ, ὁ διὰ γραφίδος δοκίμου κατὰ ἀλήθειαν παριστῶν τοῖς ἐν Ρωσσίᾳ ἀδελφοῖς ὀρθοδόξοις τὰ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῇ συμβαίνοντα, ἅπερ συνήθως ἐφημερίδες τινὲς ρωσικαὶ διαστρέφουσιν ἐκ καθολικῶν ἐφημερίδων παραλαμβάνουσαι.

Αἱ συγχαρητικαὶ ἐπιστολαὶ ἔχουσιν οὕτω:

Α'.

ἀριθμ. πρωτ. 900

Παναγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμένικῃ πατριάρχῃ, ἐν Χριστῷ, τῷ Θεῷ, λίαν ἀγαπητὲ καὶ ἐπιπόθητε ἀδελφε καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἰωακείμ. Τὴν ὑμετέραν περισπουδάστον ἡμῖν σεβασμίαν παναγιότητα ἐν φιλήματι ἁγίῳ περιπτυσσόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Χαίρει καὶ ἀγάλλεται σήμερον πᾶσα ἡ κτίσις ἐπὶ τῇ ἐκ νεκρῶν ζωηφόρῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, νικήσαντος μὲν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τὴν ζωὴν δὲ τῷ κόσμῳ παντὶ δωρησαμένου καὶ τοῖς πιστοῖς προμνηστευσαμένου σωτηρίαν τὴν αἰώνιον. Τῆς δ' οὖν χαρᾶς ταύτης καὶ ἡμεῖς οἱ θείῳ ἐλέει ἡξιωμένοι τὴν ἀνάμνησιν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζωηφόρου Τάφου, ἐν ᾧ ἐτέθη σωματικῶς καὶ ἔξ οὗ ἀνέστη Θεός, τελεῖν πεπληρωμένοι παννύχιον ἤσαμεν Αὐτῷ τὴν θείαν ὑμνωδίαν μετὰ παντὸς τοῦ εἰς προσκύνησιν συνεληλυθότος ἀπειροπληθοῦς χριστεπωνύμου πληρώματος, καὶ λαμπροπρεπῶς ἐτελέσαμεν ἐπὶ τοῦ θεοδόχου μνήματος τὴν θείαν καὶ ἱερὰν μυσταγωγίαν, ἐν ᾗ θερμῶς τοῦ ἀναστάντος Θεοῦ ἡμῶν ὑπὲρ καλῆς καταστάσεως καὶ εὐσταθείας ἀπασῶν τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν δεηθέντες, ἀγάπῃ πολλῇ ἐμνήσθημεν καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς ὑμετέρας λίαν ἡμῖν ἀγαπητῆς καὶ περισπουδάστου γερασμιωτάτης παναγιότητος, αἰτησάμενοι ὑπὲρ Αὐτῆς πλουσίας τὰς θείας δωρεὰς καὶ εὐλογίας τοῦ τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς συναναστήσαντος.

Καὶ νῦν δ' ὅτ' Αὐτὴν ἐν Χριστῷ ἀναστάντι περιπτυσσόμενοι ἤκομεν, ἐν χαρᾷ μὲν πολλῇ τὸ ἡδύμολπον καὶ οὐράνιον φώνημα «Χριστὸς ἀνέστη» προσφωνοῦμεν Αὐτῇ, τὰς αὐτὰς δ' ἐν τε τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς χείλεσιν ἔχομεν θερμὰς εὐχὰς καὶ τὰς αὐτὰς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἀναπέμπομεν δεήσεις, αἰτούμενοι, ὅπως περιέπων Αὐτὴν ἐν ὑγιείᾳ ἀστεμφεῖ χαρίζηται τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ ἔτη μακρὰ καὶ ὄλβια εὐθηνούσαν πᾶσιν εὐθηνίᾳ τῆς χρηστότητος Κυρίου, τὸν λόγον τῆς σωτηρίας ὀρθοτομοῦσαν καὶ τὸν ἐμπεπιστευμένον Αὐτῇ θεόθεν περιούσιον λαὸν εἰς νομὰς σωτηρίους ποδηγετοῦσαν.

Ἀξιοῦντες δὲ παρ' Αὐτῆς διαβιβασθῆναι τὰς συγχαρητήριους μὲν εὐχὰς καὶ προσήσεις ἡμῶν τοῖς τὴν περὶ Αὐτὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον συγκροτοῦσιν ἀγαπητοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς καὶ συλλειτουργοῖς σεβασμιωτάτοις ἀρχιερεῦσι, τὰς πατρικὰς δ' ἡμῶν εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῖς ἐντιμοτάτοις μέλεσι τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου καὶ λοιποῖς τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Γένους λογάσι, περιστυσσόμεθ' Αὐτὴν καὶ αὐτοὶ ἐν Χριστῷ ἀναστάντι καὶ τὰ ἔτη Αὐτῆς θεόθεν αἰτούμενοι ὅτι πλεῖστα, ὑγιεινὰ, σωτήρια καὶ γηθόσυνα, διατελοῦμεν

ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει Ἱερουσαλὴμ, α' Ζ' ἀπριλίου κβ'

Τῆς ποθεινοτάτης ἡμῖν καὶ σεβασμιωτάτης Αὐτῆς
Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Β'.

Τὸν παναγιώτατον καὶ θειότατον κύριον κύριον Ἰωακείμ τὸν Γ', ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμένικὸν πατριάρχην, τὸν λίαν ἀγαπητὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφὸν καὶ συλλειτουργὸν τῆς ἡμῶν ταπεινότητος, ἐν Κυρίῳ προσαγορεύω.

Θεωρῶ ἱερὸν μου καθῆκον ἵνα συγχαρῶ Ὑμῖν, Παναγιώτατε δέσποτα, ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἑορτῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. «Χριστὸς ἀνέστη!» Ἀνέστη ὁ Κύριος καὶ ἐχαρίσατο ἡμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν τὴν δόξαν καὶ τὴν μακαρίαν ἀθανασίαν, τὸ φῶς καὶ τὴν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι χαράν. Εὐχομαι δεόμενος ὅπως τὸ φῶς καὶ ἡ χαρὰ παραμένωσι πάντοτε ἐν τῇ ψυχῇ Αὐτῆς καὶ ὅπως ἐνισχύῃ Αὐτὴν ὁ ἀναστὰς Ζωοδότης Κύριος ἐν τῇ δυσχερεῖ πρωθιεραρχικῇ Αὐτῆς διακονίᾳ πρὸς δόξαν τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας καὶ σωτηρίαν τοῦ θεόθεν πεπιστευμένου Αὐτῇ ποιμνίου Αὐτῆς.

Ἐξαιτούμενος δὲ τὰς ἀγίας Αὐτῆς πρὸς τὸν οὐράνιον Ἀρχιποίμενα εὐχὰς, διατελῶ μετ' αἰσθημάτων ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ βαθυτάτου πρὸς Αὐτὴν σεβασμοῦ,

ἐν Περουπόλει, τῇ 14 ἀπριλίου 1907

Τῆς Ὑμετέρας παντίμου καὶ περιποθήτου Παναγιότητος

ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ μητροπολίτης Περουπόλεως

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἀπὸ τῆς τρίτης ἤρξατο τῆς ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ συνεργασίας ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Λέρου καὶ Καλύμνου κ. Γερμανὸς, ᾧ προσεῖπε τὰ πρόσφορα ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης καὶ εἰς ἃ ἀπῆντησε καταλλήλως ὁ νέος συνοδικός. — Ἀπὸ προχθὲς δ' ἐπανελάβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ, ἐπιστρέψας ἐκ Πρεβέζης, ὁ πανοσιολγ. ἀρχιμ. καὶ ἀρχιεγγραμματεὺς τῆς ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθαν. Πιπέρας.

Αὐτοκρατορικὴ ἑορτή.— Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, 6 ἀρξαμένου, ἀγομένης ἐν τῇ ρωσικῇ πρεσβείᾳ τῆς ἑορτῆς τῶν γενεθλίων τῆς Α. Α. Μ. τοῦ τσάρου πασῶν τῶν Ρωσικῶν Νικολάου Β', παρέστησαν ἐν αὐτῇ, ἐρμηνεύοντες τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ προσεήσεις τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου τῷ ἐξοχ. πρεσβευτῇ τῆς Ρωσίας κ. Ἰω. Ζηνοβιέφ, ὁ πανοσιολγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Α' πατριαρχικοῦ γραφείου ἔλλογιμ. κ. Χρ. Παπαϊωάννου.

Μητρόπολις Σμύρνης.— Διωρίσθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἐπιτροπεία ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Πελαγονίας, Μαρωνείας καὶ Γρεβενῶν, πρὸς συζήτησιν, μετὰ τῶν ἐκ Σμύρνης ἀφίχθησόντων πληρεξουσίων Δημογεροντίας καὶ Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, τῶν ἄρθρων τοῦ κοινοτικοῦ τῶν συμυρναίων κανονισμοῦ καὶ διόρθωσιν τῶν ἀπαιτούντων τοιαύτην.

Θεολογικὴ Σχολή.— Μέλος τῆς ἐφορίας τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελος, ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κολωνίας, οὗ τὰ καθήκοντα ὡς ταμίου ἀνετέθησαν τῷ ἐκ τῶν ἐφόρων σεβασμ. μητροπολίτῃ Μορωνείας κ. Νικολάφ.

Οἰκονομικὸς σύμβουλος.— Τὸ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβούλιον ἐν τῇ σημερινῇ αὐτοῦ συνεδρίᾳ λαβὼν γνῶσιν τῆς ἐγγράφου καὶ προφορικῆς δηλώσεως τοῦ ἀξιότιμου ταμίου τῶν Πατριαρχείων κ. Συμεὼν Παπαδάκη, ὅτι αἶρει μὲν τὴν πρὸ καιροῦ ὑποβληθεῖσαν παραίτησιν αὐτοῦ, ἀδυνατεῖ δ' ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἕνεκα τῆς ἡλικίας καὶ κοπώσεως αὐτοῦ νὰ ἐκπληροῖ καθήκοντα ταμίου, ὑποχρεομένου νὰ διαμένῃ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, μετὰ τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν ὑπηρεσίαν, χορηγοῦν δεῖγμα ἐκτιμήσεως τῆς εὐδοκίμου αὐτοῦ ἐργασίας, καὶ τῆς πολυετοῦς πείρας καὶ τῶν γνώσεων ὡς πρὸς τὴν οἰκονομολογικὴν ἐν γενεῇ τῶν Πατριαρχείων λειτουργίαν, ὠνόμασεν αὐτὸν οἰκονομικὸν σύμβουλον, ἀπολαμβάνοντα ἤν καὶ μέχρι σήμερον μισθοδοσίαν καὶ σχετικὴν ἀνείσιν. Τὸ Συμβούλιον ἀνέθηκεν ἅμα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν γραφείων Ἐπιτροπὴν ὅπως ὑποδείξῃ τὸ κατάλληλον διὰ τὴν θέσιν ταμίου πρόσωπον.

Πατριαρχικὰ γραφεῖα.— Διωρίσθη σήμερον ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διευθυντῆς τοῦ Λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων ὁ κατὰ τὸν ἐπὶ τούτῳ διαγωνισμὸν ἐπιτυχὼν ἔλλογ. κ. Κωνστ. Ἰωαννίδης, μαθητῆς τῆς ἄλλοτε λειτουργούσης εὐδοκίμως Κεντρικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς καὶ τῆς ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῆς.

Κεντρικὴ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπή.— Τῆς σημερινῆς συνεδρίας τῆς πατριαρχ. Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπῆς, ἀσχοληθείσης εἰς θέματα γενικωτέρου χαρακτῆρος, προήδρευσεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης.

Ἀγίασμα ἁγίου Θεράποντος.— Ὑπὸ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου διωρίσθησαν μέλη τῆς ἐπιτροπῆς Ἀγίου Θεράποντος οἱ ἀξιότιμοι κκ. Μ. Ρακτιβάν, ἐκπροσώπων ἐν αὐτῇ τὸ Συμβούλιον, ἀντὶ τοῦ κ. Π. Χρυσοῦ μὴ ἀποδεξαμένου τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ, Μιχ. Παπαδόπουλος, Ν. Φερμάνογλους καὶ Δ. Π. Δημητριάδης.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.— Ἡ ἐν Ὁδησῶ καλλίστη ἐφημερὶς «Κόσμος» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 29 ἀπριλίου συνιστᾷ πάσαις ταῖς ἑλληνικαῖς ἐν Ρωσίᾳ κοινότησι τὴν κτῆσιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ὡς ἀπαραιτήτου πνευματικῆς τροφῆς, ἐνθέρμως ὑπὲρ αὐτῆς γράφουσα. Πᾶσι τοῖς ὑπὲρ τοῦ πατριαρχικοῦ φύλλου γράφουσιν εὐχαριστοῦντες, ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν καὶ τοῖς ἐν Βατοῦμ καὶ πέριξ ὁμογενέσι, προθύμως

ἐγγραφεῖσι συνδρομηταῖς τῆς ἡμετέρας Ἀληθείας πρὸ μηνός, ἐπαινετῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ αἰδέου. πρεσβυτέρου κ. Ματθαίου Μάνου.

Κανονικὴ ἄδεια.—Συνοδικῶς ἐχορηγήθη ἡ ἄδεια τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Λήμνου καὶ Ἀγίου Εὐστρατίου κ. Γενναδίῳ τῆς ἐλεύσεως εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν, ἕνεκεν ιδίων ὑποθέσεων.—Ἐπίσης ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Ξάνθης κ. Ἰωακείμ, ὅστις ἔτυχεν εἶτα καὶ τῆς ἀπαιτουμένης κυβερνητικῆς ἀδείας, τῆς εἰς Βιέννην καὶ Κάρλσβαδ μεταβάσεως ἕνεκα λόγων ὑγείας.—Χρησιμοποίησας δὲ τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτῷ συνοδικῶς ἄδειαν τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα μεταβάσεως πρὸς προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Τόπων, ἐπανῆλθεν ἐνταῦθα προχθὲς ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος.

Μουσικὴ Σχολή.—ὑπὸ τοῦ προεδρείου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου ὠρίσθησαν μέλη τῆς ἐφορίας τῆς Ἐκκλησ. Μουσικῆς Σχολῆς οἱ δόκιμοι ἱεροψάλται κ. Μιχ. Μουρκίδης, Γεώργιος Βινάκης ὁ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐργασθεὶς μετὰ ζήλου, καὶ Δημ. Μπαλαμπάνης, πρῶν διδασκαλὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐν τῷ διδασκαλείῳ Κρήτης. Αἱ ἐξετάσεις τῆς Μουσικῆς Σχολῆς ἀρχονται τῇ προσεχεῖ δευτέρᾳ.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ (τῶν Μυροφόρων) ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ μακαριωτάτῳ πατριάρχῃ πρῶν Ἱεροσολύμων κ. Νικοδήμῳ, καθὼς καὶ τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Λιτίτζης κ. Νικοδήμῳ, ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτήν.

Πατριαρχικαὶ προδρόμεις.—Τῇ τρίτῃ ἐπεσκέψαντο, κατ' ἐντολὴν πατριαρχικὴν, τὸν ἐξ Ἑσπερίας εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐπανακλινόμενον ἐξοχ. πρεσβευτὴν τῆς Αὐстроουγγρικῆς κῆμης Πηλχβίτς-νὴν ὁ πκνοσλγ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος καὶ ὁ Α' γρχμχτεὺς τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κ. Π. Δ. Νικολόπουλος, ἐρμηνεύοντες τὰς ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ αὐτοῦ ἐπικινδύνους πατριαρχικὰς συγχρητικὰς προσήσεις.

Μητροπόλις Δεβρῶν.—Τὰ κοινοτικά σωματεῖα Δεβρῶν ἠνχρίστησαν τῇ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς ἐπὶ τῇ ἀνδείξει τοῦ νέου μητροπολίτου Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ κ. Παρθενίου.—Τῷ τέως μητροπολίτῃ Δεβρῶν κ. Πολυκάρπῳ, ἐπὶ ἐρωτήσει αὐτοῦ, ἐπετράπη νὰ διαμείνῃ ὅπου ἂν προτιμήσῃ.

Μονὴ Γηρομερίου.—Διωρίσθη συνοδικῶς ἡ γούμενος τῆς ἱερᾶς σταυροπηγικῆς τοῦ Γηρομερίου μο-

νῆς ὁ δόσιώτατος διάκονος κ. Ἀνθίμος Ραϊκόπουλος, ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Εὐαγγελικῆς ἐν Σμύρνῃ σχολῆς καὶ ἐπὶ πολυετὴν χρηματικῆς διακονῆς τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Πρεσπῶν.

Χοροστασίαι.—Τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐν τῷ κατὰ τὸ Βαφειοχώριον τοῦ Βοσπόρου ἱερῷ ναφ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, πλήθους εὐσεβῶν ἐκ τε τοῦ προαστείου τούτου καὶ τῶν ἀγχιτερυμένων συρρεύσαντος.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσική.—Συμπληρώσασα κατὰ τὸν ἤδη παρελθόντα ἀπρίλιον τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἡ γνωστὴ μουσικὴ ἐν Ἀθήναις ἐφημερὶς «Φόρμιγξ» εἰσέρχεται εἰς τὸ πέμπτον, καί περ ἀπὸ σχεδὸν ἐξαετίας ὑφισταμένη. Ἡ ἐφημερὶς «Φόρμιγξ» ἐξέδωκε μέχρι σήμερον ἱκανὰς διατριβάς, ὅλην ἀρκετὴν παρσχόμενη τοῖς ἡμετέροις ἱεροψάλταις πρὸς σπουδὴν, ἡγγεῖλε δὲ καὶ πᾶσαν εἰδήσιν ἔχουσαν οἰανδήποτε σχέσιν μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἀναλαβοῦσα μάλιστα, ὁ καὶ κυριώτατον, τὴν διδασκίαν τῶν παρ' ἡμέραν ἀπολλυμένων ἢ διαφθειρομένων, ἕνεκα κυριότητος ἐπηρείας, ἐλληνικῶν δημοτικῶν μελωδιῶν. Ἡ «Φόρμιγξ», οὕσα παρ' ἡμῖν ἡ μόνη μουσικὴ ἐφημερὶς, ἀξιοῦται τῆς ὑποστηρίξεως τῶν παρ' ἡμῖν λογίων καὶ τῶν ἱεροψαλτῶν.

Ἐθνικὴ τιμὴ.—Ἐγκριθέντος ἀπὸ διετίας ἤδη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου ἵνα δωρηθῇ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ μακαρίτου Θεμιστοκλέους Χριστοφορίδου ὁ τάφος, ἐν ᾧ ἀναπαύονται ἀπὸ δεκαπενταετίας τὰ ὅστ' αὐτοῦ, ἡ κεντρικὴ ἐφορὶα Σταυροδρομίου, συμμορφουμένη εὐλαβῶς τῇ δικαίᾳ ταύτῃ ἀποφάσει τῆς ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δ. Μ. Συμβουλίου ἀπέστειλε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ ἀειμνήστου τὰ σχετικὰ κτητορικὰ ἐγγράφα. Οὕτως ἡ μήτηρ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὸ Γένος περιφανῶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι τιμῶσι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, οἵτινες, ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ βασιλείου Κράτους καὶ ἐκ τῶν λογάδων τοῦ Γένους, ἀρίστα γινώσκουσι νὰ συνδυάζωσι τὸ καθήκον αὐτῶν ὡς ὑπηκόων τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς ἐξόχων καὶ ὡς υἱῶν τῆς Ἐκκλησίας εὐλαβῶν καὶ μελῶν τιμῶν τοῦ ἔθνους. Ὁ μακαρίτης Θεμιστοκλῆς Χριστοφορίδης χρηματικῶς μέλος τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κατὰ τὰ ἔτη 1878—80 καὶ 1882—83 καὶ 1886—88 ἀπέδειξε σπανίαν εὐστάθειαν εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, σεβασμὸν ἄκρον πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ νῦν παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθήκον, ἣν διετράνωσε καὶ ὡς μέλος τοῦ

Ἀρείου Πάγου, ἡ δὲ γενομένη πρὸς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐθνικὴ τιμὴ ἐστὶ δίκαια, πολλοὺς παρορμῶσα πρὸς διαπραξίν ἄλλων κοινωφελῶν ἔργων.

Ἔθνικα Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα.

Κατὰ τὴν τελευταίαν διοικητικὴν αὐτοῦ συνεδρίασιν τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον λαβὼν ὑπ' ὄψιν αἰτησὶν τῆς ἐφορίας τῶν Ε. Φ. Καταστημάτων ὑποβαλλούσης τὸν ἀπολογισμὸν τῶν προσόδων καὶ δαπανῶν τοῦ 1906, προέβη εἰς τὸν διορισμὸν ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κυρίων Γ. Κάρταλη, Στεφάνου βέν Καραθεοδωρῆ, Φ. Μεζίκη καὶ Α. Καραγιαννάκη, τῆς ἐντολῆς τοῦ συγκαλεῖν τὰ μέλη ἀνατεθείσης τῷ κ. Κάρταλη. Λαβὼν δὲ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῇ αὐτῇ αἰτήσῃ δηλώσιν τῆς ἐφορίας ὅτι αἱ κατὰ καιροὺς ἐξελεγκτικαὶ ἐπιτροπαί, ἀπὸ τοῦ 1895 μέχρι τοῦ 1905, αἱ μὲν οὐπω ἐπελήφθησαν τοῦ ἔργου αὐτῶν αἱ δὲ οὐδὲ ἐπεράτωσαν τὴν ἀνατεθείσαν αὐταῖς ἐντολὴν, τὸ Συμβούλιον παρέσχεν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιτροπὴν τὸ δικαίωμα ἵνα προβῇ εἰς τὴν ἐξελεγκξίν τῶν λογαριασμῶν τῶν Ἐθν. Φιλανθρ. Καταστημάτων ἀπὸ τοῦ 1895 μέχρι σήμερον.

Ἐκκλησία Ρωσσίας

Προσυνοδικὴ Ἐπιτροπεία.—Μικρῷ πρὸ τῶν ἑορτῶν τοῦ θεοῦ πάσχα, ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετροπόλεως κ. Ἀντώνιος ὑπέβαλε μετὰ τῶν ἐτέρων δύο σεβασμ. μητροπολιτῶν Μόσχας καὶ Κιέβου τῇ Α. Α. Μ. τῷ τσάρῳ Νικολᾷ Β' τὴν διαγνώμην τῆς προσυνοδικῆς ἐπιτροπείας περὶ τοῦ κατάρτισμου τῆς ἐπικειμένης τοπικῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, προσθεὶς ὅτι ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος ὡς ἐπιστημονάρχου καὶ δεφένσορος τῆς Ἐκκλησίας ἐξαρτᾶται ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἡ Σύνοδος συγκληθήσεται. Φαίνεται δ' ὅμως ὅτι, κατὰ τὰ ἐκείθεν ἡμῖν ἐπιστελλόμενα, ἴσως παρέλθῃ τὸ τρέχον ἔτος ἄκρπον ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο. Οἱ ὀρθόδοξοι ρῶσσοι πολλὴν, εἰκότως, ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν γνώμην τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ἐπικειμένης ἐν τῇ ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ διαρρυθμίσεως.

Μελέται ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἱστορίας.

Ἄξιον λόγου καὶ μελέτης ἔργον περὶ τοῦ ἀειμνήστου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γρηγορίου Ε' τοῦ ἀπὸ Σμύρνης ἐξέδωκεν ὁ ἔλληγ. κ. Α. Πρεοβραζένσκις, καθηγητῆς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Κάζαν. Ἐν 477 σελίσιν—ἐκτὸς τῶν τοῦ προλόγου (13) καὶ τῶν (14) ἐπιτακτικῶν—διέλαβε κατὰ πλάτος ὁ ἑλληνιστὴς ρῶσσος τὸν

βίον καὶ τὰ ἔργα τὰ μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ Γρηγορίου (1797), τὰ κατὰ τὴν μέχρι τοῦ χρόνου τούτου πνευματικὴν, ἠθικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς, τὰς ὑπὲρ τῆς πατρὶος καὶ κατὰ Χριστὸν παιδεύσεως ἐνεργείας τοῦ Γρηγορίου, τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ διοικητικὴν αὐτοῦ πολιτείαν κατὰ τὰς δύο πρώτας ἱερατείας καὶ τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν, ἀποφαινόμενος ἐν γένει περὶ τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς ὅτι ἐγένετο αἰεὶ τῶν ἀρίστων πατριαρχῶν τῆς ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.—Χαίρομεν ὅτι ἡ κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἐκκτονταετηρίδας ἱστορία τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας εὗρεν ἀπὸ μικροῦ μεταξὺ τῶν ἐν Ρωσίᾳ λογίων ἐμβριθεῖς καὶ καματηροὺς μελετητάς, ὡς ὁ ἱερομνήμων τῆς τοῦ Χ. Μ. Ἐκκλησίας κ. Ἰωάννης Σοκολώφ καὶ ὁ κ. Ἀλέξιος Πρεοβραζένσκις, οἱς ἀπόκειται λαμπρὸν ἀγώνισμα, τὸ διαφωτίσαι τοὺς ἀδελφοὺς ρῶσσους, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς καὶ περὶ τῆς ἐν μέσῳ παντοίων ἐπηρειῶν, ἐν νυξὶν ἀσέλγηνοις καὶ χειμερίαις, σωτηριώδους ἐνεργείας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ὑπὲρ τῆς παραδοθείσης ὑπὸ πατέρων μακαρίων ἀγίας κληρονομίας, τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς εὐσεβείας.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Ὁρφανοτροφεῖον Κυριαζῆ.—Ὁ ἐν Καίρῳ θανὼν μκακρίτης Ἐπκμ. Κριεζῆς, οὗ καὶ ἀνωτέρω ποιούμεθα μνηεῖαν, διατρανῶν αἰσθήματα φιλάνθρωπα καὶ χριστιανικά κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ ἐπικήρου αὐτοῦ βίου στιγμᾶς, ἐκληροδότησεν εἰς τὴν ὁμογενῇ κοινότητι Βόλου λίρας αἰγυπτιακᾶς ἐπτάκις χιλίας ὅπως διὰ τῶν εἰσοδημάτων αὐτῶν ἰδρυθῇ καὶ διατηρηθῇ Ὁρφανοτροφεῖον ἐν Βόλῳ, ἐπώνυμον αὐτῷ, συντηρουμένων ἐν τῷ κοινωφελεί τούτῳ καταστήματι τῶν ὀρφανῶν, ὅσα δύνανται νὰ συντηρήσωσιν οἱ πόροι τοῦ Ὁρφανοτροφείου.

Ἐπισκοπὴ Χαλκίδος.—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασε μέλη τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπείας Χαλκίδος τοὺς αἰδεσιμωπάτους πρεσβυτέρους κκ. Χριστὸδουλον Παπαστεργίου, οἰκονόμον τῆς ἐπισκοπῆς, Νικόλχον Σκυριανόν, οἰκονόμον καὶ Γεώργιον Κοντογιάννην τὸν καὶ σακκελίου.

Τὸ ἐν ΜΟΣΧᾷ μετόχιον τοῦ Οἴκου. Θρόνου. ἐγένετο, καὶ αὐθις, ἐπ' ἐσχάτων τὸ ἀντικείμενον τῆς μερίμνης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου. Τοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ὡς γνωστὸν, διοικοῦντος καὶ διαχειριζο

μένου τὸ Μετόχιον μετὰ τῶν προσοδοφόρων αὐτοῦ ἑξαρτημάτων ἐπὶ τακτοῖς διὰ συμβολαίου ὁροις πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου κ. Ἰακώβου προβαλόντος, κατὰ τὴν λήξιν τοῦ συμβολαίου αὐτοῦ, τὴν τεταραγμένην κατάστασιν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων—ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐπαίσθητ' προέκυψε μείωσις εἰς τὰς προσόδους τοῦ Μετοχίου—καὶ ἑξαιτησαμένου τὴν ἐπὶ τὸ ἀνακουφιστικώτερον δι' αὐτὸν τροποποίησιν τῶν ὁρων τοῦ συμβολαίου, τὸ Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον, πρὸ τῆς λήψεως οἰασδῆποτε ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐνέκρινεν ἵνα διὰ δύο ἐν Ρωσσίᾳ διαμενόντων ἑγκρίτων ὁμογενῶν διεξερευνήσῃ τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῶν τοῦ Μετοχίου πραγμάτων. Ἀμφοτέρων ὁμως τῶν ὁμογενῶν τούτων μὴ δυνηθέντων ὅπως αὐτοπροσώπως διεξαγάγῃ τὴν ἐξερεύνησιν καὶ διενεργήσαντων ταύτην διὰ τρίτου προσώπου, τὸ Συμβούλιον, ἀσχοληθὲν περὶ τὸ ζήτημα ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ συνεδριῶν προεδρευομένη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. εὑρεθὲν δὲ καὶ ἐνώπιον προτάσεων τοῦ Ἡγουμένου περὶ μεγεθύνσεως τῶν προσοδοφόρων ἑξαρτημάτων τοῦ Μετοχίου, ἐθεώρησε λυσιτελέστερον ἵνα παρακληθῇ μέλος ἑγκριτοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐμπορικοῦ κόσμου, ἀπὸ τε τῆς ἀπόψεως τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτοῦ θέσεως εὐμοιροῦν ἀδιαφιλονεικῆτως ἀπάντων τῶν πρὸς εὐδόκιμον ἐκπλήρωσιν τῆς τοιαύτης λεπτῆς ἐντολῆς ἔχεγγύων, μεταβαῖνον δὲ συχνάκις εἰς Ρωσσίαν χάριν τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων, ὅπως, κατὰ τὴν πρώτην εἰς τὰ αὐτόσε μετάβασίν του, παράσχῃ τῇ Ἑκκλησίᾳ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Τὴν παράκλησιν ταύτην ὁ ἐν λόγῳ ὁμογενὴς μετὰ προθυμίας ἀπεδέξατο, ὑποσχεθεὶς ὅτι, κατὰ τὴν μετὰ τινος ἐβδομάδας εἰς Ρωσσίαν ἀπέλευσίν του, θὰ ἐξεπλήρῃ τὴν παρ' αὐτοῦ ζητηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας ἀφιλοκερδῆ ὑπηρεσίαν ταύτην, συμπαραλαμβάνων μεθ' ἑαυτοῦ εἰς Μόσχαν καὶ τὸν ἐν Ταϊγανίῳ διαμένοντα μονίμως ἀδελφόν του, εἰδήμονα τῶν ἐκεῖ πραγμάτων, πρὸς ἐπιτυχέστεραν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως.

Κατὰ συνέπειαν, τὰ ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 14 Ἀπριλίου ε. ε. τῆς Τεργεσταίας «Νέας Ἡμέρας» δημοσιευθέντα, κατ' ἀνταπόκρισιν ἐντεῦθεν, περὶ

ἀποφάσεως ἀποστολῆς «ἐνὸς τῶν μελῶν τοῦ Ε. » Μ. Συμβουλίου εἰς Μόσχαν πρὸς ἐξέλεξιν τῶν » λαγαριασμῶν τῆς διαχειρίσεως τῶν κτημάτων » τοῦ ἐκεῖ πατριαρχικοῦ Μετοχίου» ἐλέγχονται πάντῃ ἀβάσιμα καὶ φαντασιώδη. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ ὅσα ὁ αὐτὸς ἑκτακτος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἀνταποκριτῆς ἐπάγει» «τί ὑπο- » κρύπτεται κάτωθεν τῆς προτάσεως ταύτης, » δύναται πᾶς τις νὰ μαντεύσῃ ἀνακαλῶν εἰς τὴν » μνήμην τὰ γενόμενα διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ κτιρίου » τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου» ἐσμέν εἰς θέσιν νὰ διαφωτίσωμεν αὐτόν. τὸ «τί ὑποκρύπτεται» εἶνε ἡ μέριμνα πρὸς ὅσον ἔνεστιν ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας ὑπὲρ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀπὸ τε ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀπόψεως, συνθήκας διευθέτησιν τῶν τῆς λειτουργίας τοῦ ιδρύματος, ἀποσοβουμένης ἐπιμελῶς πάσης ἐπαναλήψεως τῶν ἐν προγενεστέραις ἐποχαῖς διαπιστωθεισῶν ἀτελειῶν καὶ ἐλλείψεων. Δίαν δ' ἀκαίρως καὶ ἀνεπιτυχῶς ὁ ἑκτακτος ἀνταποκριτῆς τῆς «Νέας Ἡμέρας» ἀνέμιξεν ἐν τῷ ζήτηματι τὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἐν Πριγκήπῳ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου· καθόσον, τὰ μάλα εὐκατὶον θὰ ἦν ἂν ἡ πρόσκτησις παντὸς ἑθνικοῦ κτήματος διενηργεῖτο ὑφ' οὗς καὶ ἡ τοῦ μνησθέντος Ὀρφανοτροφείου ἐπωφελεῖς ὁρους καὶ συνθήκας.

Ἀλλ' ὑπάρχει ἕτερον πεδῖον ἐφ' οὗ εἶναι δυνατόν νὰ διατρανωθῇ ἡ ὑπὲρ τοῦ ἐν Μόσχᾳ Μετοχίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου φιλογένεια· εἶνε δὲ τοῦτο ἡ, ἐξ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ λεπτεπίλεπτον τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐπιμελὴς ἀποφυγὴ πάσης τάσεως πρὸς δημιουργίαν, περὶ τὸ εὐαγὲς τοῦτο ἱδρυμα, θορυβώδους καὶ ὅλως περιττῆς δημοσιογραφικῆς συζητήσεως.

*

Περὶ τῆς σχισματικῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἀνεγράφη πρὸ τινων ἡμερῶν ὅτι κατ' αὐτὰς ἠγόρασεν ἴδιον οἶκημα ἐν Σισλῇ καὶ ὅτι δι' αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος ἐπετράπη αὐτῇ ἡ ἐγκατάστασις ἐν τῷ οἰκίῳ τούτῳ.

Συνεπεία τούτου, λόγου γενομένου χθὲς ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐνεκρίθη καὶ ἀπεστάλη τῇ Ὑ. Πύλῃ τὸ προσῆκον τακρίριον.

ΤΟ ΠΡΩΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ,

διατριβὴ

πρὸς διαφώτισιν τῆς βάσεως τοῦ πρω-
τείου τοῦ ρωμαίου ποντίφηκος

δυνταχθεῖδα γερμανιδτὶ

ὑπὸ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΦΡΟΣΣΑΜΜΕΡ

καθηγητοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου

ἐξελληνισθεῖδα δὲ χάριν τῶν πολλῶν

ὑπὸ

ΦΙΛΟΘΕΟΥ ΒΡΥΕΝΝΙΟΥ

μητροπολίτου Νικομηδείας

Ἰακωβὸς Φροσσάμμερ (Jacob Frohschammer), γεννηθεὶς ἐν Ἰλλκόφεν τῆς Βαυαρίας τῷ 1821 ἀποθανὼν δὲ τῷ 1893, ἀπλοῦς κατ' ἀρχὰς καθολικὸς ἱερεὺς χωρίου, προσεκλήθη τῷ 1850 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου, ἐνθα ἐδίδαξε τὴν θεολογίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Τὸ ὄνομά του ἐγένετο γνωστὸν διὰ τῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἰδίως τῶν θεολογικῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων. Αἱ τελευταῖαι πρό πάντων πραγματεαίαι του καὶ ἡ ἐν αὐταῖς φιλαλήθειά του δὲν ἐβράδυναν νὰ ταραξῶσι τὴν ποντιφικὴν αὐλὴν τῆς Ρώμης. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Μονάχου ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς εἰς τοὺς καθολικοὺς φοιτητὰς τὴν ἀκρόασιν τῶν παραδόσεων του ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ πολλὰ τῶν πονημάτων αὐτοῦ ἐσημειώθησαν ἐν τῷ Καταλόγῳ (Index) τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων. Πρὸς υπέρσπισιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν αὐτοῦ ὁ Φροσσάμμερ ἱδρυσεν ἐν Μονάχῳ τῷ 1862 ἴδιον θεολογικὸν καὶ φιλοσοφικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἀθήναιον», ἡ δὲ δριμύτης πρὸς τὸ Βατικανὸν γλῶσσά του περιέβαλεν αὐτὸν διὰ μεγάλης δημοτικότητος.

Ἐκτὸς τῆς προκειμένης διατριβῆς «Τὸ πρωτεῖον τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Πάπα», καὶ τῆς ἐκτενεστέρας πραγματείας «Ἡ πέτρα τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ», ὧν πολλαὶ μέχρι τοῦδε ἐκδόσεις ἐγένοντο, ἕτεραι ἀξιόλογοι, θεολογικαὶ συγγραφαὶ αὐτοῦ ἀναφέρονται. «Τὸ ἀλάνθαστον τοῦ Πάπα», 1871, καὶ «Ἡ φιλοσοφία Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου», 1889. Παραβλ. λεξ. Laroussé ἐν λεξ. Frohschammer.

Σημ. Μετάφρ.

Ἐν τῇ πραγματείᾳ ἡμῶν: «Ἡ πέτρα τοῦ Πέτρου ἐν Ρώμῃ»¹ κατεδείχθη ὅτι οἱ Πάπαι δὲν εἶναι διάδοχοι τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, ὡς ἀξιούσι, διότι ὁ Πέτρος οὐδέποτε ἐγένετο ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἐπομένως οὔτε πρωτεῖον οὔτε πληρεξουσιότης μετεβιβάσθη παρὰ τοῦ ἀποστόλου τούτου εἰς τοὺς Πάπας αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ Πέτρος πραγματι ἐπροικίσθη διὰ τούτων ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὕτω καταπίπτουσι πᾶσαι ἀξιώσεις τῶν Πα-

πῶν ὡς ἀβάσιμοι καὶ ἀνυπόστατοι, καὶ ὁ Παπισμὸς παρέρχεται εἰς μέσον, οὐχὶ πλέον ὡς θεῖος καὶ ὑπερφυσικὸς θεσμὸς, ἀλλ' ὡς προῖον καὶ ἀπομίμῃσις τῆς δεσποτείας καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς παλαιᾶς Ρώμης, τῆς ἀκορέστου καὶ φιλάρχου μητροπόλεως τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ἡ μεταμόρφωσις ταύτης τῆς κοσμικῆς ἀπλῶς συστάσεως τοῦ Παπισμοῦ εἰς ὑπερφυσικὴν καὶ θεῖαν, ἀπορρέει ἐκ μύθων καὶ συναξαρίων περὶ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου πάσης ἱστορικῆς ἀληθείας ἀμοιρουντων. Ἡ λαμπηδὼν, ἣν ἐπιρρίπτει περὶ αὐτοῦ ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι ἀπαύγασμα ἀληθινοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ κιβδηλῶν χρυσῶν πετάλων, τὰ ὅποια ὁ κόσμος ἐπὶ αἰῶνας ὡς καθαρὸν καὶ γνήσιον χρυσὸν ὑπελάμβανε, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ πράγματα καὶ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελε τὴν ἀμεσον ἐξαφάνισιν του διὰ τῶν ἀνοσιῶν δικαστηρίων τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη, ὑπὸ τὴν σκέπην των φιλανθρώπων θεσμῶν τῆς πολιτείας, ἀπαλλαγεῖσα τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ Παπισμοῦ, καὶ τῷ δικαίῳ αὐτῆς χρωμένη, ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ καὶ ἀμερολήπτῳ ἐρεύνῃ, ἥτις μόνον τὴν ἀλήθειαν σέβεται, ἐκζητήσασα καὶ ἐνταῦθα τὴν πραγματικότητα, διέγνω τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπεκάλυψε τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀπατηλὴν αἴγλην τοῦ Παπισμοῦ.

Ἀλλὰ πλάναι πολυχρόνιοι βαθέως ἐρριζωμέναι καὶ μετὰ μεγάλων συμφερόντων στενῶς συνδεόμεναι δυσκόλως ἐξαλείφονται. ἄγῶν δὲ μακρὸς καὶ συνεχὴς καὶ καθολικὸς ἀπαιτεῖται, μέχρις οὗ ἐκρίζωθῶσιν ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἐντελῶς ἐξαφανισθῶσιν εἰς τρόπον ὥστε διανοιγομένων τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων, νὰ μὴ ἐννοῶσι πλέον πῶς ἦτο δυνατόν αὐτοὶ τε καὶ αἱ χιλιάδες ἄλλαι τῶν λογικῶν πλασμάτων ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον νὰ τυφλώτῳσι καὶ δοῦλοι τοιαύτης πλάνης καὶ προλήψεως ἀδιατρέπτως νὰ παραμένωσι. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ τί συμβαίνει εἰς τὸν λαὸν τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, προκειμένου ἰδίως περὶ τῆς πίστεως εἰς τὸν Παπισμὸν ὡς θεσμὸν θεῖον. Ἡ πίστις αὕτη πρῶτως ἤδη ἐγχαράττεται ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν παιδῶν. Ὁ Παπισμὸς παρίσταται φαινότατος, πᾶσα δὲ περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολία καὶ πᾶσα συζήτησις αὐστηρῶς ἀπαγο-

1. Der Fels Petri in om. Beleuchtung des Fundaments der römischen Papsthereschaf, von J. Frohschammer. (Schaffhauser Baader 5. Aufl.).

ρεύεται. Οὐδὲν ἄρα θαυμαστόν, ἐὰν ἡ ἀναμφήρι-
στος ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια, ἡ τὴν πίστιν ταύ-
την ἀναιροῦσα, οὐδεμίαν πρόθυμον ἀκρόασιν εὐ-
ρίσκη, ἀλλ' ὡς ἀντευαγγελικὴ καὶ ἀντεκκλησια-
στικὴ μετὰ βδέλυγμίας ἀπορρίπτεται, ἡ τοῦλάχισ-
τον ὡς ὑποπτος ὑποβλέπεται. Εἰς ταῦτα προστί-
θεται καὶ ἡ τεραστία ἐπίδοσις τοῦ Παπισμοῦ, ὅς-
τις τόσον μεγαλοπρεπῶς διεμορφώθη καὶ διὰ το-
σούτων αἰώνων ἐδέσποσεν, ἅπερ ἐν τῇ πλάστιγγι
τῶν πολλῶν λίαν βαρύνουσι, πολὺ, πολὺ πλέον
πάντως, ἢ αἱ ἰσχυρότεραι ἱστορικαὶ ἀποδείξεις καὶ
τὰ ἐναργέστερα λογικὰ ἐπιχειρήματα. Εἰκότως
ἄρα δυσπιστοῦσιν οἱ πολλοὶ καὶ ὑπόπτως διάκειν-
ται πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν τὴν βεβαιου-
σαν ὅτι βάσιν ὁ Παπισμὸς ἔχει τον μῦθον, καὶ
οὐδαμῶς ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐρείδεται, ὅπερ τόσον
σαφῶς καὶ ἀναντιλέκτως κατεδείχθη ἐν τῇ «Πέ-
τρα τοῦ Πέτρου». Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν θείων
Γραφῶν ἐπιχειρήματα λαμβάνονται, κατὰ τὸ
φαινόμενον μόνον ἐρχόμενα εἰς δικαιολογίαν καὶ
ὑποστήριξιν τῆς πίστεως εἰς τὴν θείαν σύστασιν
τοῦ Παπισμοῦ ἐν Ρώμῃ, ρίψωμεν ἐνβλέμμα καὶ ἐπ'
αὐτῶν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰ σημαντικώτερα
ὅσα ἡδυνάτο τις νὰ φέρῃ ἔτι ὑπὲρ τῆς πίστεως
ταύτης τῆς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν κατερχομέ-
νης καὶ ἐπὶ μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπότητος δυ-
στυχῶς εἰσέτι ἐξαπλουμένης.

Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα δύναται τις νὰ συγκε-
φαλαιώσῃ ὡς ἐγγίστα ἐν τοῖς ἑξῆς.

Κατὰ τὴν σαφεστάτην μαρτυρίαν τῶν ἱερῶν
Εὐαγγελίων οὐδεμία, λέγουσιν, ἀμφιβολία ὑπολεί-
πεται ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἀπόστολον Πέτρον ὑπεράνω
πάντων τῶν ἄλλων ἀποστόλων ἔθετο, εἰς αὐτὸν
ἔδωκε τὴν πρώτην θέσιν καὶ ἀρχηγὸν καὶ κεφαλὴν
κατέστησε τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἣν μετ' ὀλί-
γον ἔμελλε νὰ ἰδρύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Κατὰ ταῦτα
ἡ διάταξις αὕτη ἔδει νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν τῇ
Ἐκκλησίᾳ, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαφανισθῇ χωρὶς
μήτε ἔχνος αὐτῆς νὰ μένῃ. Τοῦτέστιν, ὁ ἀπόστο-
λος Πέτρος ἔπρεπε νὰ κάμῃ χρῆσιν τοῦ πρωτείου
του καὶ τὴν ἑδρὰν του νὰ ὀρίσῃ καὶ εἰς τοὺς δια-
δόχους του τὸ πρωτεῖον τοῦτο νὰ μεταλαμπαδεύ-
σῃ· ἄλλως ἡ διάταξις τοῦ Κυρίου θὰ ἦτο κενόν τι
καὶ μάταιον. Ἀλλ' ὡς ἑδρὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου,
ἔνθα οὗτος ἔδρασε καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐξαιρετικῶς

ἀνατεθὲν πρωτεῖον τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ μετεβί-
βασεν, οὐδεμία ἄλλη πόλις παρουσιάζεται ἐκτὸς
τῆς Ρώμης. Διότι ἡ Κωνσταντινούπολις βραδύ-
τερον ὁμολογουμένως ἀνηγορεύθη Πατριαρχεῖον
μὲ ἀξιώσεις ἰσοτιμίας πρὸς τὴν Ρώμην, βεβαιότα-
τον δὲ ὑπάρχει ὅτι ὁ Πέτρος οὐδέποτε ἐν αὐτῇ
ἐπεσκόπευσε· τῶν δὲ λοιπῶν Πατριαρχείων καὶ
ἀποστολικῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἱερουσαλὴμ, τῆς
Ἀντιοχείας καὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ ἥλιος ἔδυσσε
πλέον πράγματι. Οὕτως οὖν τὸ πρωτεῖον, ὅπερ
ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκεν εἰς τὸν Πέτρον, θὰ ἐμυ-
δενίζετο καὶ ὀλοτελῶς θὰ ἐματαιοῦτο, ἐὰν ἡ ἐκ-
κλησιαστικὴ αὕτη ἀρχὴ καὶ ἐξουσία δὲν ἐγκαθι-
δρύνετο πράγματι ἐν Ρώμῃ καὶ προσηκόντως ἐκεῖ
διεμορφοῦτο. Ἡ ἐπισκόπησις ἄρα τῶν πραγμάτων
βεβαιῶν ὅτι ὁ Πέτρος καὶ παρεγένετο ἐν Ρώμῃ καὶ
ἐκεῖ μονίμως ἐγκατέστη καὶ τὸ δοθὲν αὐτῷ πρω-
τεῖον ἐφ' ἀπάσης τῆς Ἐκκλησίας περιφανῶς ἐν
τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ ἐξησφάλισεν. Ἴδου ἡ σειρὰ
τῶν συλλογισμῶν καὶ ἀποδείξεων, ὧν χρῆσις
ἐγένετο, ἡ δύναται ἔτι νὰ γείνη ὑπὲρ τοῦ πρωτείου
τοῦ πατριάρχου τῆς Ρώμης. Ἡμεῖς δὲ ἐν τοῖς
ἐπομένοις θὰ ἀποδείξωμεν ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι λό-
γοι μάταιοι καὶ κενοί, οὐδεμίαν σημασίαν, οὐδε-
μίαν ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα ἔχοντες· διότι εἶναι
ἀληθές ὅτι τοιοῦτον πρωτεῖον οὔτε ἐσύστησεν ἐν
τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ ὁ Κύριος, οὔτε τῷ Πέτρῳ
ἔδωκεν, οὔτε ὁ Πέτρος ἠξίωσέ ποτε ὅτι ἔλαβε πρω-
τεῖον, οὔτε χρῆσιν πρωτείου ἔκαμε ποτε, οὔτε οἱ
συνάδελφοι αὐτοῦ ἀπόστολοι ἀνεγνώρισαν ἐν αὐτῷ
πρωτεῖον, οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἐγίνωσκέ τι περὶ τοιοῦ-
του πρωτείου. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ θέμα ἡμῶν
θὰ πραγματευθῶμεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐξ
ἀπόψεως τοῦ ρωμαϊκοῦ Καθολικισμοῦ, ἐπομένως
θὰ κάμωμεν χρῆσιν τῆς Καινῆς Διαθήκης εἰς τὸ
ὅλον καὶ εἰς τὰ μέρη αὐτῆς συμφώνως πρὸς τὰς
τελευταίας διατάξεις καὶ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ρω-
μαϊκῆς Ἐκκλησίας. Χρῆσιν τῆς νεωτέρας κριτι-
κῆς ἐπὶ τῶν βιβλίων ἢ τῶν κεφαλαίων καὶ περικο-
πῶν αὐτῆς δὲν θὰ κάμωμεν, διότι ἀνάγκην τριαύ-
της κριτικῆς δὲν ἔχομεν ὅπως ἐπιτύχωμεν τοῦ σκο-
ποῦ ἡμῶν. Ὡστε ἡ σειρὰ τῶν ἡμετέρων συλλο-
γισμῶν καὶ ἀποδείξεων θὰ ἔχῃ τέλειον κῆρος καὶ
διὰ τοὺς εὐσεβεστάτους καθολικοὺς τῆς ρωμαϊκῆς
Ἐκκλησίας, ὅσοι οὐδεμίαν ιδέαν ἔχουσιν ἢ οὐδε-

μίαν ιδέαν θέλουν νὰ ἔχουν περὶ κριτικῆς τῶν βιβλίων τῆς ἁγίας Γραφῆς. Καὶ οὐδεὶς ἄρα ἐξ αὐτῶν θὰ δύναται νὰ κάμῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν παρατήρησιν ὅτι ἡ μέθοδος, καθ' ἣν πραγματευόμεθα τὸ θέμα ἡμῶν, ἔχει κύρος καὶ ἰσχὺν μόνον διὰ προτεστάντας ἢ δι' ἀνθρώπους ἀπίστους μὴ παραδεχομένους τὰς θεολογικὰς ἀρχὰς καὶ βάσεις τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὰς ἐξηγήσεις ταύτας ἐρχόμεθα εἰς τὸ προκείμενον.

ΟΙ ΗΜΕΤΕΡΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

✠
Α'.

«Il me reste avant de terminer cette introduction le devoir de remercier M. le professeur . . . , qui pendant les heures pénibles de notre séjour commun au Θεοβαδίστον Ὅρος n' hésita pas à m'offrir son concours pour copier et collationner ce texte et voulut bien consacrer à ces curae minores les loisirs que lui avaient créés la malveillance vexatoire de quelques Πανοδιώτατοι».

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον:

«Πρὶν ἐγὼ περατώσω τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην, λέπειται μοι τὸ καθήκον ὅπως εὐχαριστήσω τῷ κυρίῳ καθηγητῇ . . . , ὅστις κατὰ τὰς ἀνταρὰς ὥρας τῆς κοινῆς ἡμῶν ἐν τῷ «Θεοβαδίστῳ Ὅρει» διατριβῆς δὲν ἐδίστασε νὰ μοι παράσχῃ τὴν αὐτοῦ συνδρομὴν πρὸς τὴν ἀντιγραφὴν καὶ τὴν ἀντιβολὴν τοῦ κειμένου τούτου καὶ εὐηρεστήθη ἵνα εἰς τὰ ἐλάττωνα ταῦτα φροντισμάτα [τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ λέγει τὴν ἀναφερομένην εἰς τὰ ἐν τῷ χειρογράφῳ κείμενα] καθιερώσῃ τὴν σχολὴν, ἣν αὐτῷ περιεποίησεν ἡ καταθλιπτικὴ κακὴ θέλησις «πανοδιωτῶν» τινῶν».

Ταῦτα ἐν γνωριμωτάτῳ κεῖνται κατακεχωρισμένα ἐπιστημονικῇ περιοδικῇ συγγράμματι «Βυζαντικῇ» ἐπωνομασμένῳ, λέγω δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς καθηγητοῦ ἐν Μονάχῳ καὶ ἐμοῦ περισπουδᾶστου φίλου κ. Καρόλου Krumbacher ἐκδιδόμενον καὶ δὴ ἐν τῷ νεωτάτῳ τοῦ ΙΣ' τόμου (1907) τεύχει, ἐν τῇ σελ. 216

Ἐγραψε δὲ τὰ δακέθυμα ταῦτα ῥήματα, τὰ προκείμενα λόγια τὰ ἀληθῶς vexatoires, εὐελπίς γαλάτης λόγιος, ὅστις ἐν σελ. 205 τοῦ αὐτοῦ τεύχους αὐτὸς ὁμολογεῖ ὅτι μετὰ φίλου αὐτοῦ (πάλιν, οὗτος Τεύτων ἐτύγγανεν ὢν καθηγητὴς γνωστότατος) τρεῖς ὅλους μῆνας, τὸν ἰανουάριον καὶ τὸν φεβρουάριον καὶ τὸν

μάρτιον τοῦ 1906 σωτηρίου ἔτους, διέτριψεν ἐν τῇ ἐπὶ τοῦ Σινᾶ ὄρους μονῇ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης.

Καὶ ἡ ὁμολογία αὕτη τοσοῦτον ἀπλῆ γίνεται καὶ ψυχρά, τοσοῦτον ἔρημος καὶ γυμνὴ πάσης περὶ τῶν ἐκεῖ μοναχῶν φιλόφρονος λέξεως, ὥστε καὶ μόνον τὸ χωρίον «J' ai découvert ce texte, probablement unique, pendant mon séjour au Mont Sinai», ὅ ἐστιν «ἀνεκάλυψα τὸ κείμενον τοῦτο, πιθανῶς μοναδικόν, κατὰ τὴν ἐν τῷ Σινᾷ ὄρει διατριβὴν μου», καί περ ἀδήλωτον, εὐδιάκριτον δ' ὅμως περιέχει τὴν πικρίαν, ἥτις ἐκυρίευσεν τῆς καρδίας τοῦ λογίου γράφοντος, πικρίαν ἄκρως ἀντίθετον πρὸς τὴν χαρὰν, ἥτις ἐπλήρου τὴν αὐτοῦ ψυχὴν ἀνακαλύψαντος τὸ «μοναδικόν» κείμενον. Ὁ εὐγενὴς κύριος πλουσιωτάτης μὲν πάντως ἐπὶ τῷ εὐρήματι ἐνεφορεῖτο εὐφροσύνης, οὐδὲ τῶν πενιχροτάτων δὲ νυπόρει λέξεων ὅπως καὶ χάριτας τοῖς τοῦ Σινᾶ μοναχοῖς ὁμολογήσῃ ἐπὶ τῇ φιλοξενίᾳ μηνῶν τριῶν ὅλων!

Ἀλλὰ τί ποτε καὶ χαρίτων ὁμολογίαν ἐγὼ λέγω, ὅπου, τούναντίον, οἱ μοναχοὶ οἱ φιλοξενήσαντες καὶ διασύρονται ὡς **κακοθεληταί** τινες καὶ **κακωτικοὶ** (θαῦμα ὅτι οὗτοι ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς καὶ **δαίμονες** δὲν προσεπωνομάσθησαν); ὅπου, τούναντίον, καὶ δηκτικῶς εἰρωνικῇ γίνεται τῆς λέξεως «**Πανοδιώτατοι**» χρῆσις;

Β'.

Ἐπιστεύομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὅτι ἀνυπόστροφοι παρῆλθον οἱ χρόνοι, καθ' οὓς ἰδιωτικαὶ παρανοήσεις τῶν συνθηκῶν τοῦ παρ' ἡμῖν ἰδίου βίου καὶ τῆς καθόλου πολιτείας ἔφερον ἐπὶ τὴν ἀκαίριμάν τῶν ξένων γλῶσσαν ὅποσα ἔφερον ἐπιστεύομεν ἡμεῖς ὅτι καὶ ἄλλαι μὲν τινες κατὰ τὸν ΙΘ' αἰῶνα τελευτῶντα καὶ τὸν Κ' ἀρχόμενον ἐπισυμβᾶσαι μεταβολαὶ τοῦ εὐμαροῦς χρόνου καὶ αἱ πρὸς ὠφέλειαν δὲ τῆς ἐπικοινωνίας διανοιχθεῖσαι ὁδοὶ καὶ προσεπαυξηθεῖσαι εὐκολαὶ συνετέλεσαν εἰς ἀκριβεστέραν καὶ ἀπροληπτοτέραν τὴν ἀμοιβαίαν γνωριμίαν ἐπιστεύομεν ὅτι ἐν τοῖς ἀζήλοις ἀναχρονισμοῖς θὰ κατελέγετο πλέον ἢ ἐπανάληψις τῶν καθ' ἡμῶν, ὡς ἀπειροκάλων καὶ ἀπολιτίστων, ἐγκλήσεων καὶ ἡ ἀναμάσησις τῶν κατὰ τοῦ ἡμετέρου βίου, ὡς ἀχάριτος καὶ ἀνημέρου, κατηγοριῶν καὶ ὅτι ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τῆς τῶν βίων διαφορᾶς καὶ ἡ ἀκριβὴς τῶν ὁρῶν διάκρισις ἐλευθέραν πάσης καταλοῖπου προλήψεως ἀφῆκε καὶ ἐπιτηδείαν πρὸς δικαιοτέραν τὴν περὶ τῶν ἡμετέρων πραγμάτων κρίσιν κατέστησε τῶν ξένων περιηγητῶν τὴν γνώμην.

Καὶ τὴν πίστιν ἡμῶν ταύτην ἐπερρώνησε τέως ἡ ἀρ-

μονικὴ τῶν ξένων συμφωνία, ὅσοι τοὺς ἡμετέρους περιηγούμενοι τόπους καὶ ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις αὐτῶν καὶ τοῖς μουσείοις ἐργαζόμενοι δὲν ἀπώκνουν ἔνα καὶ τῶν ἄλλων κατοίκων καὶ τῶν μοναχῶν διακηρύττωσι τὴν πρόθυμον φιλοξενίαν καὶ χάριτας ἐπ' αὐτῇ ὁμολογῶσιν. Ἀληθῶς δέ· ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπαξάπαντες ἡμεῖς, οἳ τε τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ οἱ τοῦ λαοῦ, πεπαιδευμένοι τε καὶ ἀπαιδευτοί, εὐχάριστον πρὸς αὐτὰ τῆς προγονικῆς καὶ πατρῷας ἡμῶν σοφίας τὰ πολύτιμα κειμήλια, ὧν ἄγρυπνοι ἐτάχθημεν φύλακες καὶ πιστοὶ φρουροί, εὐχάριστον, λέγω, πρὸς τὰ τοιαῦτα ἡμῶν κειμήλια ἐκπληροῦμεν καθήκον παντοίοις τρόποις καὶ πάσῃ δυνάμει φιλοτίμως ἐπικουροῦντες τοῖς ξένοις, ὅσοι πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν καὶ μελέτην καὶ ἀντιγραφὴν καὶ φωτογράφησιν φιλοτίμως ὑπερβαίνουν οὐρεὰ τε σκιόεντα, θάλασσάν τε ἠχέεσαν. Πάλιν δέ, τῶν ξένων οἱ ἀληθῶς εὐγενεῖς, τοιοῦτοι δὲ πλείστοι· εὐτυχῶς τυγχάνουσιν ὄντες, εἰκότως συγχάριουσιν ἡμῖν συμμοχθοῦσι καὶ δὴ πολλάκις οὐ μόνον ἰδιωτικῶς ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ· ἂν δὲ μὴ ἐμίσουν ἐγὼ τὴν περιττολογίαν, μηδὲ ἐφοβούμην ὅτι θὰ ἐκακίζομην ὡς γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, τὸ τῆς παροιμίας, κομίζων καὶ εἰς κατὰχρησιν τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος ταύτης μεταπίπτων, ἡδυνάμην ἔνα ἐν αὐταῖς τεκμηρίων δίκην παρατάξω ἐν μεταφράσει χωρία οὐ μόνων παγκοίνων βιβλίων ἀλλὰ καὶ γραμμάτων ἰδιωτικῶν.

Κεῖσθωσαν δὲ παραδείγματος χάριν ἐνταῦθα τὰ ἐξῆς· ἀκριβῶς πρὸ ἑτοῦς ἡ ἐν Μονάχῳ Βυαρικῇ Ἀκαδημίᾳ παρέσχεν (ἐκ τοῦ γενναίου τοῦ ἐν Τεργέστη τὸν βίον τελευτήσαντος Διονυσίου Θερειανοῦ κληροδοτήματος) ἱκανόν τι χορήγημα τῷ διδάκτορι κ. Παύλῳ Marc, ὅπως ἐν τῷ Ἀγίῳ ὄρει φωτογραφῇ χειρόγραφα τε καὶ ἄλλα κειμήλια. Τοῦτον δὲ εἰς Θεσσαλονίκην καταβάντα ὑποδεξάμενος ἐγὼ προέπεμψα εἰς τὸ Ὄρος, ἔνθα ὁ φίλος ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἐβδομάδας διετέλεσεν ἐργαζόμενος ἐν ταῖς μοναῖς· ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας ὑπῆρξεν ἡ φωτογραφησις παντοδαπῶν πραγμάτων ἐπὶ πλῶν 1409. Ὅπως παρὰ λίπῳ ὅσα μετὰ τὸ ἀξιολογώτατον τοῦτο, κατόρθωμα ἐκ τοῦ Μονάχου ἐπέστειλαν ἐμοὶ ὁ τε Marc καὶ ὁ Kroumbacher. ἀνταγράφω ἐνθάδε τὰ ὑπὸ τοῦ δευτέρου γεγραμμένα ἐν σελ. 46 τοῦ βιβλίου τοῦ ὠνομασμένου «Die Photographie in Dienste des Geisteswissenschaften, Leipzig 1906». «Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ διδάκτωρ Παῦλος Marc, θερμὴν τῆς Α. Παναγιότητος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' σύστασιν ἔχων, ἐφωτογράφησε . . . , πανταχοῦ δὲ ἔτυχε φιλικῆς ὑποδοχῆς».

Καὶ συνημμένον ἄρα οὕτως ὑπάρχει ἀγραφόν τι συμβόλαιον ξενίας, τῆς ἀρετῆς τὸ λάμπρὸν ὑπόδειγμα πάλιν πολιτισμὸς παρέσχεν ὁ πάντων μεγαλοπρεπέστατος, λέγω τὸν ἀρχαῖον ἐλληνικόν, καὶ συγκεκριημένος ἄρα οὕτω πρόκειται χάρις τις δεσμός, δι' οὗ ἀγλαότατα μέχρι τοῦδε ἐμαυθίσαν ἔργα, ἐπιστημονικά τε καὶ ἄλλα. Καὶ πρὸς τὰ ἔργα ταῦτα τὴν ἀφορμὴν ἔδωκεν οὐ μόνον ἡ εἰς τὸ ἀγιώνυμον Ὄρος, τὸν οὐρανοστεγὴ τοῦτον γίγαντα, ἀνάβασις, ἀλλὰ καὶ ἄλλων τῆς ἡμετέρας χώρας κατηγλαϊσμένων τόπων ἡ ἐπίσκεψις.

Γ'.

Τῆς εἰρημένης ἀρμονικῆς συμφωνίας ἀληθῆ παραχορδίσματτα εἶναι ὥσπερ ἄλλων τινῶν, εὐτυχῶς ὀλίγων, τὰ δυσμενῆ λόγια, οὕτω καὶ τοῦ γάλλου τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐν ἀρχῇ παρατεθέντα δακέθυμα ῥήματα. Ὅπερ δὲ μάλιστα ἐν αὐτοῖς προσπίπτει παράδοξον εἶναι, ὅτι ὁ λόγιος τὴν ἀφορμὴν πρὸς αὐτὰ ἔλαβεν οὐχὶ παρ' ἐαυτοῦ ὡς ταῦτα ἡ ἐκεῖνα ὑπὸ τινῶν «Πανοδιωτάτων» παθόντος, ἀλλ' ἐκ τῶν μεγάλων καὶ δεινῶν συμφορῶν τοῦ συμπεριγηνητοῦ γερμανοῦ, ᾧ συνδραμόντι καὶ χάριτες μετ' ἐμφάσεως ὁμολογοῦνται. Οἱ δὲ φιλοξενήσαντες μοναχοί; οἱ μοναχοὶ πῶς ποτε φιλόφρονός τινος λέξεως ἦσαν ἄξιοι, ἀφοῦ οὗτοι διασυρμοῦ καὶ προπηλακίσεως ἐτύγχανον ἀξιώτατοι ὄντες, ἀφοῦ καὶ αὐτῇ αὐτῶν ἡ σεμνὴ ἐπὶ κλησίς «Πανοδιώτατοι» εἰς σαρκαστικὸν πάντως ὑποδιέστειλε μειδίαμα τοῦ λογίου περιγηνητοῦ τὰ χεῖλη;

Καὶ εὐλόγως τις ἀπορεῖ ὅτι ὁ γάλλος ἅμα μὲν οὐδεμίαν ὑπὸ τῶν «Πανοδιωτάτων» αὐτῷ προσγενομένην κἀκῶσιν ἀναγράφει, ἅμα δὲ τὴν τῷ γερμανῷ προξενηθείσαν συμφορὰν δὲν προσδιορίζει. Ἐγὼ δὲ πολλὰ τινα διανοήθην μάτην, ἕως οὗ ἀπαλλαγὴν τῆς ἀμνηστίας μοι παρέσχε μικρογράμματόν τι τοῦ γάλλου ὑποσημείωμα περὶ νεωτάτου γερμανικοῦ βιβλίου. Καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον, τὰ προκείμενα ἐγὼ γράφων, ἀγαθῇ τῇ τύχῃ χρώμενος, ἔχω ἐπὶ τοῦ γραφείου μου· ἀνοίγω τὴν ὀρισμένην σελίδα, μαυθάνω δ' ἐξ αὐτῆς ὅτι· «ὁ πρὸ δύο πού ἐτῶν ἐκλεχθεὶς νέος ἐπίσκοπος Πορφύριος ὁ Β', ἀνὴρ ἐν τῇ [δυσμικῇ] Εὐρώπῃ ἐκπαιδευθεὶς, ἔγνω ὅπως τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐγκαινίσῃ οὐχὶ κρεῖττον ἢ δι' ἀναθεματισμοῦ τοῦ φωτογραφικοῦ θαλάμου. Ἡ νέα αὕτη εἰκονομαχία ἡτιολογήθη καὶ διὰ τῆς ὑποδείξεως τῆς ὑπὸ ξένων λογίων ἐν προτέροις χρόνοις γενομένης «ἀρπαγῆς» χειρογράφων τινῶν τοῦ Σινᾶ, ὡς εἰ μὴ, ἀκριβῶς τούναντίον, ὁ χειρόγραφόν τι φωτογραφῶν μηδὲν ἐπειτα πλέον ἔχει λόγον ὅπως «ἀρπάγη» τὸ αὐτόγραφον». Μακρὸν δὲ ὑποσημείωμα τῆς αὐτῆς σε-

λίδος προφανῆ ἔχει σκοπὸν νὰ υποκόλῃ τὴν δύναμιν τοῦ περὶ «**τῆς ἁρπαγῆς**» σιναιτικῶν χειρογράφων ἐπιχειρήματος τοῦ Πορφυρίου ἐκ τοῦ ὑποσημειώματος, ὅπερ ἀρχεται διὰ τῶν λέξεων «Τὰ κατὰ τὰς **ἁρπαγὰς**» ἐκ τοῦ Σινᾶ ἰδιον ἐνίοτε ἔσχον τρόπον», μανθάνομεν ὅτι ὁ γνωστὸς ρώσος ἐπίσκοπος Πορφύριος Uspenskij λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τῆς τοῦ Σινᾶ μονῆς πικρὴν τι χειρόγραφον, ἐρωτῶμενος τὸν τρόπον «σεμνότερα ἀπεκρίνατο διὰ τῆς μιᾶς λέξεως Zolotom (διὰ χρυσμάτων)».

Ἡδυνάτο τις ἵνα πολλὰ τινὰ παρατηρήσῃ εἰς τὰ κείμενα ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ὅπερ ὁ γάλλος λόγιος ἐπεμαρτύρητο ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ, μᾶλλον, ὑπὲρ τοῦ γερμανοῦ· ἐν δὲ μόνον λέγω ἐγώ· εἶναι ἀνάγκη ἵνα χειρογράφου τινὸς ἡ **φωτογραφικὴ εἰκὼν** πάντοτε καὶ παρὰ παντὶ ἀποκλείῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς προσκλήσεως καὶ αὐτοῦ δὴ τοῦ **αὐτογράφου**;

Ἐπειτα δέ· τοῦ περὶ τῆς **ἀγορᾶς** τοῦ σιναιτικοῦ χειρογράφου ἱστορήματος τὴν πίστιν βεβαίως δὲν δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ ὁ γινώσκων ὅτι ἱκανὰ κειμήλια χειρόγραφα τε καὶ ἄλλα, δυστυχῶς **ἀπνιπολῆθησαν** τοῖς ξένοις· ἀλλ' ἤρξαι γε ὀλίγα τυγχάνουσιν ὄντα καὶ τὰ **κλαπέντα**, ἧτοι ὁλόκληρα ἢ κατὰ τεμάχια; Καὶ ὅπως δύο μόνον παραγάγω ἐγὼ μάρτυρας, ἐν τῷ τοῦ Gardthausen, καθηγητοῦ τῆς παλαιογραφίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας καὶ ἐμοῦ διδασκάλου, βιβλίῳ τῷ ἐπιγεγραμμένῳ «Sammlungen und Cataloge griechischer Handschriften» (**Συλλογαὶ καὶ Κατάλογοι ἑλληνικῶν χειρογράφων**) α') ἐν σελ. 86 περὶ αὐτῶν δὴ τῶν τοῦ Σινᾶ χειρογράφων λέγονται τὰ ἑξῆς· «πολλοὶ κώδικες **ἀπνιπολῆθησαν** ἐκ τῆς μονῆς, εὐρίσκει δὲ τις σήμερον αὐτοὺς ἐν Βερολίῳ, τῇ Λειψίᾳ, τῇ Πετροπόλει, τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ, τῇ Βενετίᾳ» β') ἐν σελ. 75 ἐκτίθεται ὅτι τῆς ἐν Μόσχᾳ συνοδικῆς λεγομένης βιβλιοθήκης ἡ συλλογὴ τῶν χειρογράφων ὀφείλεται τῷ τσάρῳ Ἀλεξίῳ (1645—1676), οὗ κατὰ πρόσταξιν ὁ ρώσος μοναχὸς Ἀρσένιος Suchanow ἀπεκομίσθητο ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, μάλιστα δὲ ἐκ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει μονῆς τῶν Ἰβήρων, 466 (ἔξ πρὸς τοῖς ἐξήκοντα καὶ τετρακοσίοις!) χειρόγραφα, ὧν μέρος **ἐκλάπη** (wurde gestohlen) ὑπὸ τοῦ Matthaei· τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;

Ἀληθεὶς ἄρα εἶναι τῶν χειρογράφων ὥσπερ **αἱ ἀγοραὶ** οὕτω καὶ αἱ πολλαὶ καὶ πικροδαπαὶ **κλοπαί**, ὅπως παραλίπω ὅτι καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὰς ἀγορὰς εὐχερῶς τις ἀναμιμνήσκειται τοῦ ἐν τῇ Πικλαίᾳ Διαθήκῃ ἱστορήματος περὶ τοῦ ὄφεως, τῆς Εὐκας καὶ

τοῦ Ἀδάμ· ὁ πρῶτος πολλὰ προτρεψάμενος τὴν γυναῖκα ὅπως φάγῃ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀπηγορευμένου τελευτῶν παρέπεισεν αὐτήν· «καὶ ἴδεν ἡ γυνὴ ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρώσιν καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ ὠραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι»· πότερος ὁ προκπατήσας;

Ἀλλὰ νῦν, θὰ ἀντέλεγέ τις, δὲν συμβαίνουνσι κλοπαί· ἀλλὰ καὶ οὕτω τοῦ πράγματος ἔχοντος, πάντως οὐδεμία ἰσχυρὰ ὑπῆρχεν ἀνάγκη ὅπως τοῦ Πορφυρίου ἡ αἰτιολογία τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς φωτογραφίσεως χειρογράφων (ἡ δὲ αἰτιολογία αὕτη εἶναι αἱ **συμβᾶσαι** χειρογράφων **κλοπαί**) ἀναιρεθῇ διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς ὑπὸ σιναιτικῶν μοναχῶν **γενομένης πωλῆσεως** χειρογράφων· ἱκανὸν δέ, νομίζω ἐγώ, θὰ ἦτο, ἂν ἀνδρικῶς ἐλέγετο ὅτι καὶ ὁ Πορφύριος ὀφείλει ἵνα καὶ ἐπιτρέπῃ τὴν φωτογράφησιν, κατελειγμένην ἤδη ταύτην ἐν ταῖς ὠφελιμωτάταις νεωτέροις τῆς φιλολογικῆς ἐπιστήμης **τεχνικαῖς μεθόδοις**, καὶ, ἐὰν τὰς κλοπὰς φοβῆται, ἐπιτηρῇ τοὺς φωτογραφούντας ἧτοι αὐτὸς ἢ δι' ἄλλων πιστῶν μοναχῶν· παραλείπω δὲ ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι προφυλακτικοὶ ὑπάρχουσι τρόποι.

Δ'.

Ἄλλ' ὅπως δὴποτε ἂν ταῦτα ἔχωσι, πρὸς τί ὁ γάλλος λόγιος χάριν τῆς ὕβρεως αὐτοῦ καὶ τοῦ προπηλακισμοῦ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐπεμαρτύρητο αὐτά; Ἀλλὰ καὶ γινώσκοντος ἄλλου τινὸς, διὰ τί ὁ λόγιος οὐχὶ ἑαυτοῦ ὑπερημύνατο, ἀλλ' ἑτέρου λογίου τοῦ τοιαῦτα παθόντος καὶ τηλικαῦτα. Ὡσαύτως ἐγὼ ἄγνωθον ἀπλῶς εἰκάξω ὅτι τῶν τοῦ γερμανοῦ λογίου κωκώσεων (ἀπροσδιορίστων καὶ τούτων!) ἡ ἀναγκρὰ εἶναι τὸ ἀφελεῖς προοίμιον φιλιππικοῦ ὅλου λόγου συγγραφομένου περὶ ἡμῶν καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς, ἐν ᾧ Κύριος οἶδεν ὁπόση καὶ ὁποία θ' ἐξαπολυθῇ ἢ πρὸς τῇ ρινί, τὸ θεοκρίτειον εἰπεῖν, καθημένην δριμεῖα χολή.

Λυποῦμαι ἐγώ, εἰλικρινῶς λυποῦμαι τοιαῦτα παρατηρῶν, ἐνθυμούμενος ὁπόση καθόλου τὴν φιλολογικὴν ἐπιστήμην ὠφέλησεν ἡ ἐν τῇ φωτεινῇ **ἁμα** καὶ σκοτεινῇ Ἀνατολῇ ἀδελφικὴ ἑλλήνων καὶ ξένων συνεργασία καὶ ἀμοιβαία ἐπικουρία. Διότι καὶ ἀληθῶς, πολλὰ μὲν παρὰ τῶν ξένων ἡμεῖς οἱ ἐγγῶριοι, οἱ κληρονόμοι καὶ φύλακες τῶν ἀρχαίων κειμηλίων, ἐδιδάχθημεν τε καὶ διατελοῦμεν διδασκόμενοι, πολλὰ δ' αὐτοὺς ἤδη τε ἀντεδιδάχαμεν καὶ ἔτι νῦν ἀντιδιδάσκομεν· ἀλλ' οἴκτου πάντως καὶ δακρύων ἄξιον ὑπολαμβάνω ἐγὼ τὸ πρᾶγμα, ὅτι ἐν ἐπιστημονικαῖς ξένων λογίων, πραγματείαις, ὧν τροφή ὑπῆρξεν αὕτη ἢ τοῖς ξένοις ἐλευθερίως ὑφ' ἡμῶν ἐκάστοτε χρηγού-

μένη φιλοξενία, δύνανται ἵνα καὶ μικρὸν εὐρίσκωσι τόπον ἀλλότρια μεμψιμοιρία καὶ εὐτελεῖ δεινολογήματα. Πιστεύει τις ξένος ὅτι ἡδικήθη τι παρὰ μοναχοῦ τινος; Ἐχομεν εὐτυχῶς καὶ ἡμεῖς τὰς προσετώσας ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, αἵτινες καὶ ἀκριβοῦσαι περὶ τὰ οὕτως ἢ ἄλλως γενόμενα μόναι αὐταὶ δικαιοῦνται ἵνα ἐκάσῃ τῶν ἀναφερομένων τὸ προσήκον ἀπονέμωσι. Πρὸς τί ὁ δημύσιος προσώτων διασυρμός καὶ ὁ κωμικὸς πρᾶγματων ἐκκωδωνισμός.

Ε΄.

Καὶ νῦν: πότεροι καὶ πταίουσι; Πάντως οἱ ἐπιλανθανόμενοι τοῦ σοφοῦ τοῦ ἀρχαίου ποιητοῦ γνωμικοῦ «**Αἱ εἵποις τὰ θέλεις, ἢ κεν ἀκούσῃς τὰ κεν οὐ θέλεις**».

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῇ 25 ἀπριλίου 1407.

Ὁ ἀρχων διδάσκαλος τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας
ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἐργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι ἐν Αθήναις

ια΄. Ὁ κ. Κ. περὶ **Μαξίμου τοῦ Ἀγιορείτου** ἐν σ. 136 λέγει «Μ. ὁ Α. περὶ τὸ 1518 ἀκμάσας, ἐγένετο διδάσκαλος τῶν Ρώσων ἐπὶ Βασ. τοῦ Ἰβάνοβιτς, συνέγραψε δὲ κατὰ λατίνων, λουθηρανῶν» ἐν δὲ σελ. 219 «ἐν Κιέβῳ πλουτίσας τὴν θεολογικὴν φιλολογίαν διὰ πολλῶν μεταφράσεων ἐκτοῦ ἐλληνικοῦ καὶ πρωτοτύπων συγγραφῶν». Μὰ τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν δὲν ἐννοοῦμεν τί παθὼν ὁ συγγραφεὺς ἀντιπαρέρχεται ἐν σιγῇ τὰ περὶ τοῦ **Μαξίμου** τούτου, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὁποῖου ἐδικαιούτο ἵνα ἐξάρῃ κάλλιστα τὸν κρίκον τῆς στοργῆς, ἣν ἡ ἐν ΚΠόλει Μ. Ἐκκλησία δὲν ἔπαυσεν ἐπιδεικνυμένη πρὸς τὰς τύχας τοῦ εὐσεβοῦς ρωσικοῦ λαοῦ. **Μάξιμος** ὁ Γραικὸς (ἢ Ἑλλήν), ὡς γνωρίζεται, ὁ Βατοπαιδινὸς, συμπληρώσας ἐν Παρισίοις, Βενετία καὶ Φλωρεντία τὰς θεολογικὰς καὶ φιλοσοφικὰς αὐτοῦ σπουδὰς καὶ εἰς Μόσχαν κληθεὶς ἔσωσε τὴν Ρωσίαν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ ἐξουδετερῶν τὰς ἐναντίον τῆς ἐν Ρωσίᾳ

ὀρθοδοξίας πλεκτάνας τῶν ἐκ Ρώμης. Ὁ **Μάξιμος** εἰργάσθη ἐν Κιέβῳ καὶ πνευματικῶς ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ καὶ ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς παιδείας καὶ τῆς θεολογικῆς πρὸ πάντων διὰ τῆς μεταφράσεως καὶ διορθώσεως πολλῶν ἔργων ὡς π. χ. Ὁρολογίου, Μηνιαίων σχῶν βοηθὸν ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ κατ' ἀρχὰς καὶ αὐτὸν τὸν ἄλλοτε πρεσβευτὴν τῆς Ρωσίας παρὰ Καρόλῳ τῷ Ε΄, τὸν Βασίλειον.

Τὰ κατὰ τὸν **Μάξιμον** τοῦτον ἄξια ἰδίας μελέτης συνιστῶμεν τῷ κ. Κυριακοῦ ἰδιαιτέρως, ἵνα μεταφρασθῶσιν ἐκ τῆς ρωσικῆς καὶ γερμανικῆς, διότι αὐτοὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ ἐν τῇ Ἱστορίᾳ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Φιλάρετος π. χ. λαμπρῶς ἐστηλογράφησε τὸν ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἔτι τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως ἐν Ρωσίᾳ σκληρῶς δοκιμασθέντα ἄνδρα (+1556). Ἀγνοοῦμεν ἂν καὶ ὁ μακαρίτης Βαζάρωφ, ὅστις ἔγραψεν ἐν Στουτγάρδῃ καὶ ἐδημοσίευσεν γερμανιστὶ τὴν Ρωσικὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῷ 1873 διελαβέ τι περὶ τοῦ **Μαξίμου** τούτου, οὐδὲ θέλομεν ἵνα ἐρευνήσωμεν. (Πρβλ. ἀνωτέρω).

ιβ΄. Μήπως τὰ περὶ **Λουκάρεως** ἐν διαφόροις (σ. 85 καὶ 135) χωρίοις γεγραμμένα εἶναι ἀνάλογα τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς θέσεως καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου; Ποσάκις ἔλαβε τὸν πατρ. θρόνον ΚΠόλεως δὲν διακρίνεται διότι ὁ κ. Κ. λέγει «τέλος πατριαρχεῦει καὶ τὸ πέμπτον τῷ 1637» οὔτε τὰ περὶ τῆς εἰς Πολωνίαν ἀποστολῆς αὐτοῦ κατὰ τὸ 1596—97, ὅτε ἐκινδύνενον ἐν ταύτῃ ἡ ὀρθοδοξία, διευκρινοῦνται, καίτοι ὑπῆρχε προδεδημοσιευμένη ἔκθεσις περὶ τῆς ἐν Πολωνίᾳ καταστάσεως τῶν ὀρθοδόξων ὑπὸ τοῦ Legrand, B. Hellén, (Δ΄ σ. 221—228), ἐκ χειρογράφων τοῦ ἐνταῦθα Μετοχίου τοῦ Παναγίου Τάφου. Καὶ τί δὲν ἦτο δυνατόν ἵν' ἀρυσθῇ ὁ κ. Κ. ἐκ τοῦ Δ΄ τόμου τῆς **Ἑλλήν. Βιβλιογραφίας** τοῦ ΙΖ΄ αἰῶνος τοῦ Legrand περὶ ὅλων τῶν σχέσεων τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου, οὗ καὶ αὐτὰ τὰ ὀρθόδοξα διημφισβητήθησαν φρονήματα; Δὲν ποιούμεθα λόγον περὶ τῶν δημοσιεύσεων τῶν μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς Ἱστορίας τοῦ κ. Κυριακοῦ, αἵτινες δὲν εἶναι μὲν πολλαὶ ἀλλ' ἐν τῇ ὀλιγότῃ αὐτῶν εἶναι πλούσιαι εἰς συμπεράσματα, ἀναφέρομεν δὲ μόνον τὴν τοῦ σχολάρχου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ

ἀρχιμ. Χρ. Παπαδοπούλου. Διὰ τῆς εὐρέσεως τῆς ἐγγράφου Ἀπολchaud τοῦ Λουκάρεως ἐλύθη τὸ Λουκάρεϊον ζήτημα, δι' ὃ ἦσαν διηρημένοι καὶ οἱ ἡμέτεροι. Ὅρα, κ. Κ. καὶ Revue Intern. de Théologie 1906 σ. 10—20 ἄρθρον τοῦ Michaud. — Ἔργασία ἄνευ κόπου, ἄνευ ἐξόδοι, ἄνευ ζητήσεως, συνερραμμένη ἐκ τῶν ἐτοιμῶν ξένων, σπανιώτατα δ' ἡμετέρων.

(ἔπεται συνέχεια)
B. A. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μελανή, σύζυγος Ἀριστείδου Σαλβάρη, θυγάτηρ δὲ Κωνσταντίνου Μωυσέως, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανῇ, κάτοικος Δυρραχίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὥραν 7ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀριστείδου Σαλβάρη ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Δυρραχίῳ τῇ 24ῃ μαρτίου 1907.

ὁ πρόεδρος
† ὁ Δυρραχίου Ἰωάννης

ὁ γραμματεὺς
Περικλῆς Χρ. Σπύρου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ, ΦΙΛΙΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΗΡΟΜΕΡΙΟΥ Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ κ. Εὐάγγελος Κερίμη, ὑπήκοος ὁθωμανὸς καὶ τὸ ἐπάγγελμα γανωτῆς, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ χωρίου Κοκκινολιθαρίου τοῦ τμήματος Φιλιατῶν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην πέμπτην καὶ ὥραν 5 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλ. δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν Φιλιάταις αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φωτεινῆς Ἰωάννου ἐκ Ζεϊνελίου τοῦ Ξεχωρίου ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Φιλιατῶν τῇ 23 μαρτίου 1907.

ὁ πρόεδρος

† Ὁ Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ὁ γραμματεὺς
Ἱερὺς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

2

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

Ὁ Σπυρίδων Δημητρίου Ζωγράφος, καπνοπώλης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως [βιωσιμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Εὐφροσύνης Γεωρ. Δημητριάδου, κα-οῖκου Φαναρίου, ὑπήκοου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαλύσεως γάμου θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 ἀπριλίου 1907.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

2

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀριθμ. 5 καὶ χρονολογίαν 5 φεβρουαρίου 1907 ἐρήμην ἀποφάσεως διαζεύξεως.

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἄρθ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν Πατρ. Δικονομιῶν Ὁδηγιῶν,

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 6532 καὶ ἡμερομ. 18 Σεπτεμβρίου 1906 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Εὐθυμίας Κ. Ρουμελιώτου, τὸ γένος Μεϊμάρογλου, κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ι. Ρουμελιώτου, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπατιότητος τοῦ ἐναγομένου.

Διατάσσει, τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόδου» δημοσιεῖσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἡτηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἐβδομήκοντα (ἀρ. 370) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος.

3

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ